וְדָוִד הוּכַן לְכִסְאוֹ. כִּי כְּבָר אֱלֹהִים מְשָׁחָהוּ׃ —
הִנֵּה עֵת לִסְפּוֹד עֵת לִרְקוֹד, לִבְכּוֹת וְלִשְׂמוֹחַ
אַל תִּדֹּם כִּנּוֹרִי׃ שָׂא קִנָּה עַל מוֹת מֶלֶךְ
וּסְפּוֹד עַל גִּבּוֹר צַדִּיק, בֶּאֱמוּנָה שָׂר וַיֶּחִי.
וְקוֹנֵן עָלָיו וְעַל מַלְכוּתוֹ מִבֵּיתוֹ כִּי נִקְרָעָה׃ —
אָכֵן שָׂא קוֹל זִמְרָה, אֱלֵי גִיל יְצַלְצְלוּ קַוֶּיךָ,
לְבַשֵּׂר שְׁמוּעָה טוֹבָה, לַשְׁמִיעַ בְּשׂרַת יֶשַׁע,
כִּי אֲרִי יִתְנַשֵּׂא מִיהוּדָה. וְקָם לְמַעְלָה שֵׁבֶט,
דָּוִד עָלָה עַל כֵּס יְשֻׁרוּן׃ לְהָדָר וְתִפְאֶרֶת.
לְפָנָיו יְהַלֵּךְ צִדְקוֹ כָּבוֹד וְהַלֵּל יְקַדְּמוּהוּ,
עַמִּים יִשְׁמְעוּ לוֹ, מְלָכִים וְרוֹזְנִים יְפָאֲרוּהוּ,
עַתָּה יְרַנּוּ שִׁבְטֵי יָהּ, בְּמַלְכָּם יָגִילוּ,
עַתָּה יִפְרַח יַעֲקֹב, קֶרֶן יִשְׂרָאֵל יַגְבִּיהַּ׃ —
עוּרָה נָא כִנּוֹרִי, יַחַד הֶגְיוֹנַי עוּרוּ,
הוֹד בֶּן יִשַׁי. הוֹד כִּסְאוֹ אָשִׁירָה אֲזַמֵּרָה׃

עד יבקע השחר והאיר כל פני חלד.
כן כפלו צרות דוד, בלהות הקיפוהו
בנפול עמו ביד צר, ואין עוזר ומושיע.
והוא וגדוד גבוריו ברחו לארץ פלשת,
שם שודדה צקלג, שרופה עיר מכון לשבת,
וטפם ונשיהם לקחו, וילכו שבי,
וילנו נאמני דוד, אמרו לסקלהו. —
כאין שפכו אשוריו, כמעט רגליו נטיו,
ויתחזק באלהי חסדו בכל אמץ נפש. —
אז חשף בן ישי זרועו, זרוע עז וכח
רדף איבו השיג הציל המנצח,
כצאת שמש בגבורתו יצא שמו בארץ,
„נער הגבור מהלום, פלאי מעשיו הקיצו"
יאמרו שומעי גבורותיו, שבו והתפלאו,
וייקר שמו בארץ, קרן בן ישי רוממה,
בארץ גרחו יצא למלוך בישרון מלך,
כי כבה נר שאול, פקודתו למות באה.

כָּלוּ יְמֵי מְרוּדֵי דָוִד, תַּמּוּ יְמֵי הָעוֹנִי,
חָתָמִם בְּמַעֲשֵׂה צְדָקָה, חָתָמִם בִּפְעֻלַּת יֹשֶׁר,
הֵטִיב דָּוִד לְעֵין כֹּל לַאֲשֶׁר גְּמָלוּהוּ בַּסָּתֶר.
יוֹשְׁבֵי נֶגֶב הַיְרַחְמְאֵלִי וְנֶגֶב בְּנֵי קָיִן
וַאֲשֶׁר בְּמָעוֹן וְיַתִּר וּבִקְצֵה גְבוּל אֶרֶץ
יְהוּדָה, אֲשֶׁר עַל פְּנֵי יְשִׁימוֹן הַמִּדְבָּרָה
הֵמָּה בְּתוֹמְכֵי נַפְשׁוֹ, רַחֲמֵיהֶם נִכְמָרוּ
עַל נִרְדַּף חִנָּם, וַיְחָנְנוּהוּ וַיְחַזְּקוּהוּ,
בִּנְדוֹד רַגְלֵי דָוִד מִפְּנֵי שָׁאוּל רוֹדְפֵהוּ.
עַתָּה מִהֵר לְשַׁלֵּם חֶסֶד לָאִישׁ כְּמַעֲשֵׂהוּ,
בִּהְיוֹת לְאֵל יָדוֹ, וְקֶרֶן יִשְׁעוֹ צוֹמֵחַ.

כָּלוּ דִבְרֵי דָוִד רִאשׁוֹנִים לִימֵי צְבָאֵהוּ,
נוֹרָאוֹת עֲלִילוֹתָיו, תּוֹלְדוֹתָיו מְאֹד נִפְלָאוּ.
רַבַּת צְרָרוּהוּ מִנֹּעַר, עָמָל וְיָגוֹן שָׂבֵעַ.
כְּמוֹ קֵץ הַלַּיְלָה, רֶגַע לִפְנֵי אוֹר הַבֹּקֶר
שָׁבוּ הַכּוֹכָבִים מִמְּסִלּוֹתָם, וְיָמֵשׁ חֹשֶׁךְ.

„זֶה שְׁלַל דָּוִד, זֶה חֵלֶק רֹאשׁ גִּבּוֹרֵי חָיִל„
וַיָּבֹא דָוִד אֶל מָאתַיִם אִישׁ אֲשֶׁר נוֹתְרוּ
עַל נַחַל הַבְּשׂוֹר לִשְׁמוֹר הַכֵּלִים. וַיֵּלְכוּ
לִקְרָאתוֹ וְלִקְרַאת עַם הַמִּלְחָמָה, וַיָּרִיעוּ.
וַיִּשְׁאַל דָּוִד בִּשְׁלוֹמָם בְּדִבְרֵי חֵן וְחֶסֶד,
וַיִּתֵּן לָהֶם נְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם, וּכְחֵלֶק
יוֹרְדֵי מִלְחָמָה נָתַן מִשָּׁלָל גַּם לָמוֹ.
וַיְשִׂימֶהָ לְחֹק מֵהַיּוֹם הַהוּא וָמָעְלָה:
יוֹרְדֵי מִלְחָמָה וְשׁוֹמְרֵי כֵלִים יַחַד יַחֲלֹקוּ. —
וַיָּבֹא דָוִד צִקְלַג, וַיְשַׁלַּח לְרֵעֵהוּ
לְזִקְנֵי יְהוּדָה מֵהַשָּׁלָל וַיֹּאמַר לָמוֹ:
„הִנֵּה לָכֶם בְּרָכָה מִשְּׁלַל אוֹיְבֵי אֱלֹהֵינוּ„
וּלְכָל מְקוֹמוֹת יְהוּדָה אֲשֶׁר הִתְהַלֵּךְ שָׁמָּה
דָּוִד וַאֲנָשָׁיו, שָׁלַח מִשָּׁלָל וּמַלְקוֹחַ.
לְהָשִׁיב תַּגְמוּלָם כַּאֲשֶׁר עָשׂוּ עִמּוֹ חֶסֶד. —

אֲשֶׁר אִתּוֹ שֵׁשׁ מֵאוֹת אִישׁ, וַיֵּלְכוּ וַיָּבוֹאוּ
עַד נַחַל הַבְּשׂוֹר, וַיַּעַמְדוּ שָׁמָּה מָאתַיִם
אֲנָשִׁים אֲשֶׁר פִּגְּרוּ מִלַּעֲבוֹר אֶת הַנָּחַל,
וַיִּרְדּוֹף דָּוִד וְאַרְבַּע מֵאוֹת אַנְשֵׁי זְרוֹעַ
אַחַר גְּדוּד הָעֲמָלֵקִי וַיִּמְצָאוּם בָּעֵמֶק
נְטוּשִׁים עַל הָאָרֶץ אוֹכְלִים וְחוֹגְגִים וְשָׂמוֹחַ
בְּכָל הַשָּׁלָל הַגָּדוֹל אֲשֶׁר בָּזְזוּ וְשָׁדְדוּ
בְּעָרֵי גְבוּל אֶרֶץ יְהוּדָה וּבְאֶרֶץ עַם פְּלָשֶׁת.
וַיַּכֵּם דָּוִד מֵהַנֶּשֶׁף עַד לְמָחֳרַת בָּעֶרֶב,
וְלֹא נִמְלַט מֵהֶם כִּי אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ נַעַר
אֲשֶׁר רָכְבוּ עַל הַגְּמַלִּים וּבְחָפְזָם נִמְלָטוּ.
וַיַּצֵּל דָּוִד כָּל הָרְכוּשׁ וְאֵת כָּל הַנֶּפֶשׁ
וְגַם שְׁתֵּי נָשָׁיו הִצִּיל, אֲחִינֹעַם וַאֲבִיגָיִל,
וְלֹא נֶעְדַּר מְאוּמָה מִן הַשָּׁלָל וּמַלְקוֹחַ
כֹּל אֲשֶׁר לָקַח הַגְּדוּד בְּצִקְלָג הוֹשַׁב לְיוֹשְׁבֶיהָ,
וְיֶתֶר הַמִּקְנֶה אֲשֶׁר לָקַח עֲמָלֵקִי בְּכָל אֶרֶץ
וְדָוִד הִצִּיל מִיָּדָם, נָהֲגוּ לְפָנָיו וַיֹּאמְרוּ:

וזה דרך צרה כי באה. באה כפלים.
הביט דוד אחריו, ואחיו רודפי חרב.
ויבט לפניו — והנה צרה. שוד ושבר.
ראה להב העיר צקלג עלה שמימה
כי פשטו עליה גדוד עמלקי וישרפוה.
וישבו טף ונשים וינהגו וילכו.
גם שתי נשי דוד נשבו, אחינעם ואביגיל.
וישאו דוד ואנשיו קולם בבכי ונהי
ויבכו עד לא נשאר כח לבכות במו.
ויצר לדוד מאד. כי אמר העם לסקלהו
כי מרה נפש כל איש על יוצאי חלציהו
ויתחזק דוד ביי אלהיו בכל נפש.
ויאמר אל אביתר הכהן בן אחימלך:
הגישה נא לי האפוד, — ויגישהו.
וישאל דוד: „ארדוף אחר הגדוד? אשיגנו?"
ויען יי: „רדוף, כי השג תשיגהו
והצל תציל." — ויקח דוד את החיל

חֲמִשָּׁה סְרָנִים בְּחַיִל רַב וְעָצוּם הִתְאַסָּפוּ
לִלְחוֹם בְּעַם פָּרוּעַ, וְנָבִיא וְכֹהֵן וְאֵפוֹד אָיִן,
וּמַלְכָּם בְּרֹאשָׁם יָרֵא וְחָרֵד, בִּלְבוֹ מֹרֶךְ,
וַיִּשְׁאַל בַּיְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא עָנָהוּ.
גַּם בַּחֲלוֹמוֹת גַּם בָּאוּרִים גַּם בִּנְבִיאֵי קֹדֶשׁ,
וַיֵּלֶךְ לִדְרוֹשׁ בְּבַעֲלַת אוֹב. וְהִיא רָעָה מְבַשֶּׂרֶת.
אֲהָהּ! הֲבְזֹאת אִישׁ נָבוּב יִלָּבֵב לְאַמֵּץ כֹּחַ
לָצֵאת לַקְּרָב לִקְרַאת חַיִל עָצוּם מִמֶּנּוּ?
מִי לֹא יְנַבֵּא כִּי יִגְבַּר אוֹיֵב וְיִנַצֵּחַ
וְיִשְׂרָאֵל יִפְּלוּ חֲלָלִים לִפְנֵי בַעֲלֵי פְּלֶשֶׁת? —
עַל זֹאת נֶעֱצַב דָּוִד וְנַפְשׁוֹ עָלָיו דָּאֲבָה
כִּי רָאָה עֳנִי עַמּוֹ, רָאָה עֶבְרַת הַשֵּׁבֶט
עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל מַלְכּוֹ, וְהוּא רָחוֹק מֵהוֹשִׁיעַ.
וַיֵּלֶךְ לָשׁוּב אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים קוֹדֵר וְשׁוֹחֵחַ
עִנָּה בַצּוֹם נַפְשׁוֹ, וַיִּלְבַּשׁ שַׂק וָאֵפֶר. —

אולם לא טוב אַתָּה בְּעֵינֵי סַרְנֵי פְלֶשֶׁת,
הֵמָּה יָקֻצוּ בִי, וּבְךָ לֹא יַאֲמִינוּ וְיִבְטָחוּ
וְאָמְרוּ לֹא יַעֲלֶה זֶה בְּמִלְחָמָה אִתָּנוּ.
וְעַתָּה אַל תַּעֲשֶׂה רָעָה בְּעֵינֵי שָׂרִים אֵלֶּה,
שׁוּב וְלֵךְ בְּשָׁלוֹם לִמְקוֹמְךָ. הַשְׁכֵּם בַּבֹּקֶר
אַתָּה וַאֲנָשֶׁיךָ, וְאוֹר לָכֶם וָלֵכוּ." —
וַיֵּרַע הַדָּבָר בְּעֵינֵי דָוִד, וַיֵּצֶר
לוֹ לִרְאוֹת כִּי תוּפַר עֲצָתוֹ עֲמוּקָה בְלִבֵּהוּ. —
וְלֹא יָכוֹל לַעֲבוֹר פְּקֻדַּת פִּי אָכִישׁ הַמֶּלֶךְ.
וַיַּשְׁכֵּם בַּבֹּקֶר הוּא וַאֲנָשָׁיו לָלֶכֶת
אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים, וּפְלִשְׁתִּים עָלוּ יִזְרְעֶאלָה.

הָהּ לְיוֹם נֶאָצָה וְתוֹכֵחָה, יוֹם עֶבְרָה וָזַעַם!
הִתְקַדְּרוּ פְּנֵי רָקִיעַ, שָׁמַיִם כִּסָּה חֹשֶׁךְ,
כִּי יוֹם מְאֵרָה לְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא מְאוֹרוֹת לָמוֹ.
בֶּן יִשַׁי שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן שָׁב לְאֶרֶץ פְּלֶשֶׁת
וּפְלִשְׁתִּים אוֹיְבֵי יַעֲקֹב בָּאוּ לְנַחֲלַת קֹדֶשׁ.

וְדָוִד וַאֲנָשָׁיו עִם אָכִישׁ אַחֲרוֹנָה נָסָעוּ.
וַיֹּאמְרוּ שָׂרֵי פְלִשְׁתִּים: „מָה הָעִבְרִים הָאֵלֶּה?"
וַיַּעַן אָכִישׁ: דָּוִד עֶבֶד שָׁאוּל הַגֹּהוּ.
„אֲשֶׁר הָיָה אִתִּי יָמִים וְשָׁנִים, וּמְצָאתִיהוּ
„נֶאֱמָן לְפָנַי, וּמְאוּמָה לֹא רָאִיתִי בוֹ לְרוֹעַ."
וַיִּקְצְפוּ שָׂרֵי פְלִשְׁתִּים עַל אָכִישׁ וַיֹּאמְרוּ:
„הָשֵׁב אֶת הָאִישׁ הַזֶּה וְיָשׁוּב לִמְקוֹמֵהוּ.
„וְלֹא יֵרֵד עִמָּנוּ לַצָּבָא, וְלֹא יִהְיֶה לָנוּ
„לְשָׂטָן בַּמִּלְחָמָה, וּבַמֶּה יִתְרַצֶּה הָעֶבֶד
„הַזֶּה אֶל אֲדוֹנָיו, הֲלֹא בְּרָאשֵׁי אֲנָשִׁים הָהֵמָּה?
„הֲלֹא זֶה דָוִד, עָלָיו הַנָּשִׁים בְּשִׁיר תְּעַנֶּינָה:
„ „הִכָּה שָׁאוּל בַּאֲלָפָיו וְדָוִד בְּרִבְבֹתָיו." "
וַיִּקְרָא אָכִישׁ אֶל דָּוִד, וַיְדַבֵּר בְּחֶסֶד
וַיֹּאמֶר לוֹ: „חַי יְיָ כִּי יָשְׁרוּ בְעֵינַי דְּרָכֶיךָ
„נֶאֱמָן אַתָּה, וְטוֹב בְּעֵינַי צֵאתְךָ וּבוֹאֲךָ
„אִתִּי בַּמַּחֲנֶה מִיּוֹם בּוֹאֲךָ עַד זֶה הָרֶגַע.
„כִּי תָמִים אַתָּה, וַאֲנִי עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי.

אך רגנת רשעים מקרוב. שמחתם עדי רגע.
לא הבאיש דוד בעמו. עתר לנלך למו.
לא נתן זרועו ללוחמי ישרון. וחילו לפלשת.
רגלו בקרבם תתהלך. ולבו תוך עם אלהי.
סלח למלך רודפהו. ונפשו אהבתהו.
ידעו זאת חכמי פלשתים. על כן הרחיקוהו. —

בעת ההיא ופלשתים אספו כל צבא חיל
להלחם בישראל. יחד כל סרני פלשת.
ויאמר אכיש אל דוד: „תדע ידוע
כי אתי תצא במחנה אתה ואנשיך.“
ויען דוד ויאמר אל אכיש המלך:
„לכן אתה תדע את אשר יעשה עבדך.“
ויאמר אכיש: „לכן שומר לראשי אשימך.“ —
ויקבצו פלשתים את כל מחניהם אפקה
וישראל חונים בעין אשר ליזרעאלה.
וסרני פלשתים למאות ולאלפים עברו

„הֲכַנְתָּ שְׁנָנָת חִצֶּיךָ לִירוֹת בְּמוֹ אֹפֶל
„וַתִּיר וַתַּשִּׂיג וַתְּפַלַּח לֵב גַּם נָפֶשׁ.
„הֶעִירוֹתָ קִנְאַת שָׁאוּל, אֵשׁ מָדוֹן הַפָּחַתְּ.
„וַתְּגַדַּע קֶרֶן דָּוִד, גַּאֲוָתוֹ הִשְׁפַּלְתָּ,
„הֲסִירוֹתָ מַעֲטֵה קָדְשׁוֹ. בְּיָוֵן חֵטְא הִטְבַּעְתָּהוּ. —
„דָּעַךְ גֵּר בֶּן יִשַׁי, לֹא יָהֵל עוֹד לָנֶצַח.
„בֵּין גּוֹיִם יָגוּר, עַל אַדְמַת זָר יִסְתַּפֵּחַ.
„בְּיַלְדֵי נָכְרִים יַשְׂפִּיק, עֶבֶד עֲבָדִים לָמוֹ.
„הַבְאִישׁ בִּישֻׁרוּן עַמּוֹ, בְּמִתְקוֹמְמָיו יִתְרוֹעַע,
„וְכָרַת בְּרִית עִם אוֹיְבֵי אַרְצוֹ, וְחָשׁ עֵזֶר לָמוֹ.
„סַרְנֵי פְלִשְׁתִּים הִתְאַזְּרוּ, לַקְּרָב יֵחָלֵצוּ
„לִנְפּוֹל בִּיהוּדָה, וּשְׁמָמָה תִשָּׁאֶה הָאָרֶץ,
„וְדָוִד וְחֵילוֹ יַעְזְרוּם, זְרוֹעָם לָמוֹ יַשְׁאִילוּ,
„יְחַלְּקוּ עִמָּם שָׁלָל, דַּם חֲלָלִים יִשְׁתּוּ יָחַד. —
„אַךְ זֶה שֶׁקִּוִּינוּהוּ, הֶאָח רָאֲתָה עֵינֵנוּ!
„זֶה פֹּעַל יָדְךָ גְּבִירֵנוּ, פְּלָאִים מַעֲשֶׂיךָ!
„עַל־כֵּן רְפָאִים יוֹדוּךָ, בְּאָרוּךְ בְּנֵי שָׁחַת. —“

לְהָבִיא הַשְּׁמוּעָה גַּת. פֶּן יַגִּידוּ וְיֹאמְרוּ:
כֹּה דָוִד. כֹּה מִשְׁפָּטוֹ כָּל יְמֵי שֶׁבֶת
בִּשְׂדֵה פְלִשְׁתִּים. — וַיִּקַּח שָׁלָל וּמַלְקוֹחַ
בְּהֵמָה וּבְגָדִים. וַיָּבֹא אֶל אָכִישׁ גַּתָּה.
וְאֶל אָכִישׁ אָמַר: עַל נֶגֶב יְהוּדָה פָּשַׁטְנוּ.
וְעַל יְרַחְמְאֵלִי וְהַקֵּינִי. לִגְבוּלֶיהָ נֶגְבָּה.
וַיַּאֲמֵן אָכִישׁ בְּדָוִד. וַיֹּאמֶר בְּלִבֵּהוּ:
הַבְאִישׁ דָּוִד בְּעַמּוֹ. יִשְׂרָאֵל יִשְׂנָאֵהוּ.
עַתָּה יִשָּׁאֵר בְּאַרְצִי. עוֹלָם לִי לְעָבֶד.
וְתוֹשַׁע לִי זְרוֹעוֹ. עִמּוֹ בְּשָׁלָל אֲחַלְּקָה. —

קוֹל מִצְהָלוֹת רִנָּה כִּתְשׁוּאַת שִׁכּוֹרֵי יָיִן
קוֹל שְׂמֵחַי אֵד. וְזִמְרַת מִשְׁתַּעַשְׁעִים עֲלֵי אָוֶן.
יַחַד מְתֵי אֲבַדּוֹן לְבַעַל זְבוּב גְּבִירִם הֵרִיעוּ:
נֶזֶר נֵזֶר לְקָדְקֳדְךָ. קַרְנֵי הוֹד קַרְנֶיךָ!
מִי כָמוֹךָ מַשְׁחִית. מִי כָמוֹךָ מַרְשִׁיעַ?
תְּהִלּוֹת פְּעֻלַּת שִׂטְנְךָ. אַף כָּלִיל נִמְרָת.

וַיֵּשֶׁב דָּוִד עִם אָכִישׁ הוּא וּצְבָאֵהוּ
אִישׁ אִישׁ וּבֵיתוֹ וּשְׁתֵּי נְשֵׁי דָוִד, אֲחִינֹעַם
הַיִּזְרְעֵאלִית, וְאֵשֶׁת נָבָל הַכַּרְמְלִית, אֲבִיגָיִל.
וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אָכִישׁ: „אִם נָא מָצָאתִי
„חֵן בְּעֵינֶיךָ יִתְּנוּ לִי מָקוֹם לָשֶׁבֶת
„בְּאַחַת עָרֵי הַשָּׂדֶה, לָמָּה יֵשֵׁב עַבְדְּךָ
„עִמְּךָ בְּעִיר הַמַּמְלָכָה לִהְיוֹת לְךָ לְטֹרַח?"
וְדָוִד חָשַׁב בְּלִבּוֹ, אֶסָּתֵר מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ
לְבַל יֵדַע שִׁבְתִּי וְקוּמִי עִם צְבָא הֶחָיִל. —
וַיִּתֵּן לוֹ אָכִישׁ אֶת צִקְלַג לָגוּר שָׁמָּה,
עַל־כֵּן הָיְתָה צִקְלַג לְמַלְכֵי יְהוּדָה לָנֶצַח. —
כְּאַרְבָּעָה חֳדָשִׁים יָשַׁב דָּוִד בִּשְׂדֵה פְלֶשֶׁת,
וַיַּעַל עִם אֲנָשָׁיו וַיִּפְשְׁטוּ בִּגְדוּד בָּאָרֶץ
אֶל עֲמָלֵקִי, אֶל אַנְשֵׁי גְשׁוּר וְאַנְשֵׁי גָזֶר
יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ מֵעוֹלָם מִשּׁוּר עַד מִצְרָיִם,
עַמִּים אֲשֶׁר הֶחֱרִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לִמְחוֹת זֵכֶר,
וַיַּכּוּם דָּוִד, וְלֹא יְחַיֶּה אִישׁ וְאִשָּׁה בָּאָרֶץ

וְהַנָּשִׁים אֶת בַּעֲלֵיהֶן יוֹם תְּאַלְצֶנָה.
אָז בָּא מֹרֶךְ בִּלְבַב גִּבֹּרִים אַנְשֵׁי חָיִל
וַיִּצְעֲקוּ אֶל דָּוִד לֵאמֹר: „אֲדוֹנִי כַּלְכְּלֵנוּ,
כִּי נַפְשֵׁנוּ יְבֵשָׁה אֵין כֹּל. אֵיךְ נוּכַל וְרָאִינוּ
בְּרָעַת טַפֵּנוּ הָעֲטוּפִים בְּרָעָב וְחֹסֶר?" —
וַיַּעַן דָּוִד: „אֶל אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים נְשׁוּבָה
שָׁמָּה פִּשְׁטוּ כִּגְדוּד, וּקְחוּ בִזְרוֹעַ כֹּחַ." —
וְדָוִד אָמַר אֶל לִבּוֹ: אֶסָּפֶה הַפַּעַם
בְּיַד שָׁאוּל, כִּי יִפּוֹל עָלַי יוֹם אֶחָד בְּפֶתַע.
אֵין טוֹב כִּי הִמָּלֵט אִמָּלֵט אֶל אֶרֶץ פְּלִשְׁתּ
וְנוֹאַשׁ מִמֶּנִּי שָׁאוּל וְלֹא יוֹסִיף לְבַקְשֵׁנִי.
וַיָּקָם דָּוִד וַיָּשֶׂם פְּעָמָיו לַדֶּרֶךְ
הוּא וְשֵׁשׁ מֵאוֹת אִישׁ גִּבּוֹרָיו אַנְשֵׁי חָיִל.
וַיָּבֹא גַּתָּה אֶל אָכִישׁ בֶּן מָעוֹךְ הַמֶּלֶךְ,
וַיְדַבֵּר אִתּוֹ דְּבַר סֵתֶר. וַיִּרְצֵהוּ. —

„כְּרוּם קֶרֶן יִשְׁעִי. וַאֲנִי לִמְלוּכָה אַצְלִיחַ.
„אַתֶּם תִּהְיוּ מִשְׁנִים, וְשָׁלִישִׁים בְּרֹאשׁ הֶחָיִל.
„לָכֵן שִׁמְרוּ לְנַפְשְׁכֶם, שִׁמְרוּ מִשְׁפָּט וָצֶדֶק,
„וְאַל תִּגְעֲלוּ בְחָמָס כַּפֵּיכֶם. כְּבוֹדִי אַל תְּחַלֵּלוּ.
„שְׂאוּ וְסִבְלוּ יְמֵי רָעָה, וִימֵי טוֹבָה כֹּא יְמַהֵרוּ.“ —
סָרוּ הָאֲנָשִׁים לְמִשְׁמַעְתּוֹ, וַיַּטּוּ אֹזֶן
לְקוֹל מוּסָרוֹ, וְשָׁמְעוּ אֲמָרָיו כִּי נָעֵמוּ,
עַל־כֵּן יָדָם אֱמוּנָה, חָמָס וְגֶזֶל חָדֵלוּ.
לֹא הִכְלִימוּ רוֹעֵי יְהוּדָה אֲשֶׁר רָעוּ שָׁמָּה
בַּמִּדְבָּר עֶדְרָם, וּמְאוּמָה לֹא נִפְקַד לָמוֹ.
לֹא שָׁאֲלוּ בְחָזְקָה. לֹא לָקְחוּ בְּכֹחַ זְרוֹעַ,
צִיָּה גַם חֹם נָשְׂאוּ. עֹנִי וְכָפָן סָבָלוּ. —

וַיִּשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים וַיִּרֶב מַחְסוֹר הַבָּיִת, —
טַפָּם וְעוֹלָלֵיהֶם שָׁאֲלוּ לַלֶּחֶם וָאָיִן,
לְאִמּוֹתָם יֹאמְרוּ: אַיֵּה דָּגָן וָמַיִם?
וְאֵין בֶּגֶד לְכַסּוֹת בְּשָׂרָם וְאֵין מִנְעָל לָרָגֶל.

כפראים צמאים במדבר. כרעב ואבי יער,
והם מלומדי מחסור. באות נפשם שאפו רוח.
כן דוד וחילו חש בציה ישימון תהו.
נחר מצמאון גרונם ואכל זעיר למו.
וילמדו שאת מחסור. לסבול כפן ועני.
ודוד ירא אלהיו. תורתו בתוך מעיהו.
החזיק במוסר גם אנשיו. ותורה צוה למו
לכל ישלחו צדיקים בעולתה וחכם ידימו.
וכה אמר להם: „שמעוני זרע עם קדש!
„אלהים דבר להקים לי כסא. להכין לי בית.
„ניר עולם יתן לי לקום כימי ירח.
„ואתכם שם שומרים לראשי. כמו עיני לסובבני.
„למען ייטב גם לי גם לכם באחריתנו

וְדָוִד כַּצָּר, קָצְרָה יָדוֹ מֵהוֹשִׁיעַ
יֵרָא שׁוּב לִיהוּדָה לְכָל יַשְׁחִית וְיָרִיעַ
לֹא בְעַם אַרְצוֹ לֹא בְשָׁאוּל מְקַנְּאֵהוּ.
וַיֹּאמַר: „לְכוּ וְנָשׁוּבָה אֶרֶץ פְּלֶשֶׁת
„פִּשְׁטוּ בִגְדוּד וּקְחוּ בְחֶרֶב וָקֶשֶׁת
„וְשִׁבְרוּ רַעֲבוֹן בָּתֵּיכֶם אִישׁ לְפִי אָכְלֵהוּ."

„עֲמָלֵק, גְּשׁוּרִי וְגִזְרִי, עַמֵּי חֶרְמֵנוּ
„מִדּוֹר דּוֹר מִלְחָמָה בָם לֵאלֹהֵינוּ,
„יִפְּלוּ יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ, יִפְּלוּ בֶחָרֶב." —
הִכּוּם חֵיל דָּוִד וּשְׁלָלָם לָקָחוּ,
שָׁבוּ לְאָכִישׁ גִּתָּה, יַחְדָּו שָׂמֵחוּ
בֹּקֶר אָכְלוּ עַד, חִלְּקוּ שָׁלָל בָּעֶרֶב. —

אולם אויב מציק רעב הנהו
אדם ארי טורף כי יחסר לחמהו
לשוא תקרא בינה, שוא נחם תרב,
כגפן וחסר אטמו אזנים
כמן כי תחסר תחשכנה עינים
מחללי רעב טובים חללי חרב.

שש מאות רגלי גברים יחד הלכו
בארץ לא זרועה אחר דוד נמשכו
לבד מטף ונשים, הנודדים ללחם,
צעקו אל דוד: „אדון! עזר עמך,
תן לנו אכל, למה נמות נגדך?״
נעצב איש אל אשתו, אם אל פרי רחם.

שיר עשירי

הכפירים שואגים לטרף
ולבקש מאל אכלם

רַבִּים מַכְאוֹבִים לָאָדָם עֲלֵי חָלֶד
אַךְ לְעָמָל יוֹלָד לְצָרָה יָוְלֶד.
טוֹב כִּי יִשְׁכַּח רִישׁוֹ יִשָּׂא וְיִסְבְּלֶנּוּ.
רְגָעִים יַחֲלוֹפוּ כְּהֶרֶף עַיִן תְּשׁוּעָה
בְּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי לַבֹּקֶר תְּרוּעָה
וְהַבֹּטֵחַ בָּאֵל חֶסֶד יְסוֹבְבֶנּוּ.

הוא אמר: „מצאתי עבדי, בחירי רציתי,
„שויתי עזר על גבור, לקרב למרתיתו"
ואני בער ולא אדע סודך וסוד אלה·
על־כן אמרתי אספרה כמו כל תלאותיך,
כל אדון כל אהלל, לא אקטין ולא אגדילה,
אשר קרה אגידה, כאשר קרה אומרה·

בְּנַגֶּנְךָ לְפָנָיו בְּיָד, רוּחוֹ וּלְבָבוֹ חִיִּיתָ;
גָּדוֹל עַתָּה, מְאֹד נַעֲלֵיתָ בְּצַעַדְךָ בְּכֹחַ
לִקְרַאת גִּבּוֹר נָשׁוּק וּבְיָדְךָ אֵין חֶרֶב
רַק בְּמַקֶּלְךָ וּבְקֶלַע וּבְשֵׁם צְבָאוֹת אֱלֹהַ
וַיִּתְקַנֵּא לֵאלֹהֶיךָ וַתַּעַשׂ לְךָ שֵׁם וְחָיִל.
גָּדַלְתָּ אַף רוֹמַמְתָּ עַמֶּיךָ כִּי נָדְדוּ
מִפְּנֵי רוֹדֵף, בָּדָד וְגַלְמוּד בְּכָפָן וָעֹנִי,
נָכוֹן לִבְּךָ בָּטוּחַ בַּיְיָ בְּסֵתֶר מַחֲבָאֶיךָ
אָז קִדְּמוּ שָׁרִים אַחַר נוֹגְנִים לְהַלֶּלְךָ בַּשָּׁעַר. —
אַיֶּכָּה עַתָּה דָּוִד? מְשִׁיחַ אֱלֹהַּ אַיֶּכָּה?
בִּשְׂדֵה פְלִשְׁתִּים בְּרֹאשׁ חֵילְךָ בִּגְדוּד פָּשָׁטְתָּ,
לְמַהֵר שָׁלָל חָשׁ בָּז, וְאִישׁ וְאִשָּׁה לֹא חִיִּיתָ
לְהָבִיא גַּתָּה בְּשׂרַת אָוֶן וּשְׁמוּעַת שֶׁבֶר
לֵאמֹר: כָּאֵלֶּה עָשָׂה דָוִד, כֹּה מִשְׁפָּטֵהוּ! —
אֶחֱשֶׁה אָנִי, וְקַוֵּי כִנּוֹרִי יִדְּמוּ לָנֶצַח, —
אַךְ אֱלֹהִים יוֹדֵעַ מְקוֹרְךָ, הוּא מְשַׁחֶךָ

איך אשיר שיר עוז ואתה בארץ נטמאת? —
איה עז כבטחך. כי תטר כמפני חרב.
תגור ממלך צדיק. גרר לכל רדפך.
ואל זרים אויבי עמך תלך להתרועע?
למה נתת הלכת אל אכיש המלך
והוא מסרני פלשתים העורכים לקרב מערכת
לעלות ביהודה ולקיצנו. לשפך דם עמך! ! —
ומה תעשה בשדה פלשתים אתה וחילך? —
הה כנורי כנורי! איך בידי תנוע!
אזמר, או אשא נהי. או על ערבים אתלך? —
לך דוד ועמך בן ישי העירותי שחר.
כה הגיון לבי. כך מעיני כחוללים שרו.
כי גדול אתה. מאד נפלאת עודך נער.
עודך רועה עדרי ישי בשדמות בית לחם.
את הארי ואת הדוב שרית גם יכלת.
גדול עתה ונפלאות עשית בבית מלך

וַתָּקָם וַתִּשְׁתַּחוּ אַפַּיִם אָרְצָה
וַתֹּאמַר: „הִנְנִי לְשִׁפְחַת אֲדוֹנִי וְלֹא לִגְבֶרֶת."
וַתָּקָם וַתִּרְכַּב עַל הַחֲמוֹר, וְחָמֵשׁ נַעֲרוֹתֶיהָ
הוֹלְכוֹת לְרַגְלָהּ. וַתְּמַהֵר אֲבִיגַיִל לָלֶכֶת
אַחֲרֵי מַלְאֲכֵי דָוִד, וַתְּהִי לְאֵשֶׁת חֵיקָהוּ. —
וַיִּקַּח דָוִד עוֹד אִשָּׁה וּשְׁמָהּ אֲחִינֹעַם
מִיִּזְרְעֶאל. וַתִּהְיֶינָה לוֹ נָשִׁים שְׁתָּיִם. —
וְשָׁאוּל לָקַח מִיכַל בִּתּוֹ אֵשֶׁת דָוִד וַיִּתְּנֶהָ
לְאִישׁ אֶחָד מִגַּלִּים וּשְׁמוֹ פַּלְטִי בֶן לָיִשׁ.

אֵיכָה בֶן יִשַׁי! אַי רוּחִי תַשִּׂיגֶךָ?
אָנָה אוֹלִיךְ כִּנּוֹרִי פְּלָאֶיךָ לַשְׁמִיעַ?
לֹא בַמִּדְבָּר לֹא בַמְּצוּדָה לֹא בְיַעַר חָרֶת
אַף לֹא בְגִבְעַת הַחֲכִילָה תָּשִׂים קִנֶּךָ.
אֲהָהּ! עָזַבְתָּ נַחֲלַת צְבִי וּמִדְבְּרוֹת גְּבוּלֶיהָ,
שַׁבְתָּ לְאַדְמַת נֵכָר, שַׁבְתָּ אֶל אֶרֶץ פְּלֶשֶׁת.

וְלֵב נָבָל טוֹב עָלָיו, וְהוּא שִׁכּוֹר מִיָּיִן.
וְלֹא הִגִּידָה לוֹ מְאוּמָה עַד אוֹר הַבֹּקֶר
וַיְהִי בַבֹּקֶר בְּצֵאת מִנָּבָל הַיַּיִן
וַתַּגֶּד לוֹ אִשְׁתּוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וַיָּמָת לִבּוֹ בְּקִרְבּוֹ וְהוּא הָיָה לְאָבֶן.
כִּי פוֹתֶה תָּמִית קִנְאָה. לֶאֱוִיל יַהֲרֹג כָּעַשׂ.
וַיְהִי כַּעֲשֶׂרֶת הַיָּמִים וַיֶּחֱזַק עָלָיו חָלְיֵהוּ.
וַיִּגְּפֵהוּ יְיָ וַיִּכָּחֵד מִן הָאָרֶץ. —
וַיִּשְׁמַע דָּוִד וַיִּשָּׂא כַּפָּיו הַשָּׁמָיְמָה
וַיֹּאמַר: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי מִשְׁפָּט וָצֶדֶק
אֲשֶׁר רָב רִיב חֶרְפָּתִי מִנָּבָל. וּנְקָמַנִי;
וְהֵשִׁיב גְּמוּלוֹ בְּרֹאשׁוֹ. וְיָדִי חָשַׂךְ מֵאָוֶן
לְבַל תּוֹשַׁע לִי זְרוֹעִי. וִימִינִי לֹא יְשַׁבְּטֵנִי. —
וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל אֲבִיגַיִל כַּרְמֶלָה
וַיְדַבְּרוּ אֵלֶיהָ לֵאמֹר: „דָּוִד שְׁלָחָנוּ
אֵלַיִךְ לָקַחַת אוֹתָךְ לְאֵשֶׁת חֵיקֵהוּ."

„כִּי שָׁמַעְתִּי בְקוֹלֵךְ, וָאֶשָּׂא פָּנָיִךְ." —
וַיִּקַּח מִנְחָתָהּ מִיָּדָהּ, וַיְשַׁלְּחֶהָ.

כִּשְׁנֵי כוֹכְבֵי אוֹר כִּי יִפָּגְעוּ בְּמַסְלוּל רָקִיעַ
רֶגַע נִפְגְּשׁוּ נְפָשׁוֹת יְקָרוֹת, רֶגַע וְנִפְרָדוּ,
יְקַר בָּאֲנָשִׁים וִיקָרַת נָשִׁים נִדְבְּרוּ יָחַד
זֶה אֶל זוֹ הִתְרָאָה, זֶה עַל זוֹ הִתְפַּלָּאוּ,
כְּחֵן שְׂפָתֶיהָ אִשְּׁרַתּוּ בְּטַעַם לְשׁוֹנוֹ שִׁבְּחֶהָ,
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה, לָאֲצִילִים תִּפְאֶרֶת,
וַיְמַהֲרוּ וַיִּתְפָּרְדוּ, כִּי הִיא בְעֻלַּת בָּעַל. —
לַחֲזוֹת עוֹד פָּנֵימוֹ לֹא חָמְדוּ לֹא זָמָמוּ,
אָכֵן אֱלֹהִים צִוָּה לָרְחוֹקִים: הִתְקָרֵבוּ,
הֵסִיר מֵרֹאשׁ נָבָל עֲטֶרֶת נָשִׁים וַיִּתְּנֶהָ
לַאֲשֶׁר נָאוָה לוֹ, וְתַאֲוַת צַדִּיקִים נִהְיָתָה. —

שָׁבָה אֲבִיגַיִל אֶל נָבָל אִישָׁהּ וַתִּמְצָאֵהוּ
וְהִנֵּה מִשְׁתֶּה וְשִׂמְחָה בְּבֵיתוֹ כְּמִשְׁתֵּה מֶלֶךְ

והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים
את יי אלהיך בסתר כנפיו סלה.
ונפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע.
והיה כעשות יי לך הטובה והחסד
אשר דבר לך. וצוך לנגיד על עמך.
לא תהיה זאת לך לפוקה ולאבן נגף
לשפך דם חנם ולהושיע לך ידיך
והיטיב יי לאדוני. וזכרת את אמתך. —
ויען דוד ויאמר לאביגיל:
ברוך יי אלהי ישראל עשה פלא
אשר שלחך לקראתי. ברוכה את אשת חיל!
וברוך טעמך. חן ונעם שפתותיך.
אשר כליתני מבוא בדמים וירי לי הושע.
אולם חי יי אשר מנעני מהרע
כי לולא מהרת לבוא לקראתי בדרך
אם נותר לנבל משתין בקיר עד אור הבקר.
עתה עלי לשלום לביתך. ושכני לבטח.

„הֵן לֹא יְכַבְּדוּ מְכַבְּדָיו, וּבֹזָיו לֹא יֵקָלוּ.
„וְאִם אֶת אֲמָתְךָ תָּרִיב, שְׁמַע נָא לְהַצְדִּיקֵנִי,
„לֹא רָאִיתִי אֶת נַעֲרֵי אֲדוֹנִי אֲשֶׁר שָׁלָחְתָּ.
„וְעַתָּה אֲדוֹנִי, חַי יְיָ וְחֵי נַפְשְׁךָ! כִּי מְנָעֲךָ
„יְיָ מִבּוֹא בְדָמִים, וְיָדְךָ לְךָ הוֹשֵׁעַ,
„הַמִּשְׁפָּט לֵאלֹהִים הוּא, יִהְיוּ כְנָבָל אוֹיְבֶיךָ,
„וְהַמְבַקְשִׁים רָעָה לַאֲדוֹנִי תְּהִי אַחֲרִיתָם כָּמוֹהוּ. —
„וְעַתָּה קַח נָא הַבְּרָכָה הַזֹּאת אֲשֶׁר מַגֶּשֶׁת
„שִׁפְחָתְךָ לַאֲדוֹנִי, וְנִתְּנָה לְנְעָרֶיךָ." —

וַתּוֹסֶף עוֹד לְדַבֵּר, הֻצַּק חֵן בִּשְׂפָתֶיהָ
וַתֹּאמַר: „שָׂא נָא אֲדוֹנִי, שָׂא לְפֶשַׁע אֲמָתְךָ,
„הִנֵּה עָשֹׂה יַעֲשֶׂה יְיָ לַאדוֹנִי חֶסֶד
„וְהָקֵם יָקִים לוֹ בַּיִת נֶאֱמָן כִּימֵי יָרֵחַ,
„כִּי מִלְחֲמוֹת יְיָ בְּאוֹיְבָיו אֲדוֹנִי נִלְחָמְתָּ
„לִבְּךָ תָּמִים, וְרָעָה לֹא תִמָּצֵא בְךָ מִיָּמֶיךָ,
„וַיָּקָם אָדָם לְרָדְפְךָ, לְבַקֵּשׁ נַפְשֶׁךָ,

ויהוה ישיב לי רעה תחת טובה וחסד.
גלאיתי נשוא הוות ארם. ודונם גלאיתי.
להאריך עוד אפי לצרים כלכל לא יכלתי.
רבות סבלתי בעוני. אנקמה הפעם.
כה יעשה אלהים לאויבי דוד. וכה יוסיפה!
אם אשאיר לו אבן בקיר עד אור הבקר. —

כראות אביגיל את דוד ותמהר ותרד
מעל החמור. ותפול לאפיו על פניה
ותשתחו ארצה, ותפול לרגליו ותאמר:
„בי אני אדוני העון, כי אני הפשע.
„תדבר שפחתך באזניך, שמע נא אמתך
„אל נא ישים אדוני לבו אל איש הבליעל
„אל נבל הזה, כשמו כן הוא כן מעשהו,
„נבל הוא ונבלה עמו. ואתה אל תפן
„אל תשעה אליו. אכן לא תהי תפארתך
„לריב עמו, לנגעת בו יד, לחלל חרבך.

„וְהָאֲנָשִׁים טוֹבִים לָנוּ מְאֹד, כִּי לֹא הָכְלַמְנוּ
„כָּל יְמֵי הִתְהַלַּכְנוּ אִתָּם, וְלֹא פָקַדְנוּ מְאוּמָה,
„חוֹמָה הָיוּ עָלֵינוּ גַּם יוֹמָם גַּם לַיְלָה,
„כָּל יְמֵי הֱיוֹתֵנוּ רוֹעִים בַּשָּׂדֶה הָעֵדֶר.
„וְעַתָּה דְּעִי וּרְאִי מַה תַּעֲשֶׂה לְהַחֲרִיל הַשֶּׁבֶר
„כִּי כָלְתָה הָרָעָה עַל כָּל בֵּית אֲדוֹנֵינוּ,
„וְהוּא בֶן בְּלִיַּעַל מִדַּבֵּר אֶל גִּבּוֹר הֶחָיִל." —
וַתְּמַהֵר אֲבִיגַיִל וַתִּקַּח לֶחֶם וָיַיִן
וְצֹאן עֲשׂוּיוֹת, וּדְבֵלִים, צִמּוּקִים וְקָלִי
וַתָּשֶׂם עַל הַחֲמוֹרִים, וַתֹּאמֶר לִנְעָרֶיהָ:
עִבְרוּ לְפָנַי, וַאֲנִי אַחֲרֵיכֶם בּוֹא אָחִישָׁה.
וַתֵּלֶךְ אֲבִיגַיִל, וּלְאִישָׁהּ לֹא הִגִּידָה.
וְהָיָה הִיא רֹכֶבֶת עַל הַחֲמוֹר וְיוֹרֶדֶת
בְּסֵתֶר הָהָר, וְהִנֵּה דָוִד וַאֲנָשָׁיו בָּאוּ
וְחַרְבָּם שְׁלוּפָה בְיָדָם, וַתִּפְגֹּשׁ בַּדָּרֶךְ —
וְדָוִד אָמַר: הִנֵּה אַךְ לַשֶּׁקֶר שָׁמַרְתִּי
כָּל אֲשֶׁר לָזֶה בַּמִּדְבָּר וְלֹא נִפְקַד לוֹ מְאוּמָה,

מי דוד מי בן ישי כי אשא פניהו?
היום רבו עבדים מתפרצים מפני אדונימו.
ואקח מימי ולחמי. וטבחתי אשר טבחתי
להשביע נפש נוזי. ואתן לשטי ארץ
לאנשים אשר לא ידעתי אי מזה המה.
ויהפכו נערי דוד לדרכם וישובו
לדוד. ויגידו לו כדברים האלה.
ויאמר להם דוד: חגרו איש חרבהו!
ויחגרו איש חרבו. וגם דוד חגר חרב.
וכארבע מאות איש אחרי דוד הלכו
ומאתים לשמור על הכלים נשארו.

ונער אחד מהנערים הגיד לאביגיל:
סער עתיד לביתך. לראש אישך שוד ושבר.
הנה שלח דוד מלאכים אל אדונינו
בדברי ברית ושלום. ובאמרי שפר ברכהו.
ונבל ענה אותם קשות. ויעט במו.

וַיִּשְׁלַח עֲשָׂרָה נְעָרִים לֵאמֹר: עֲלוּ כַּרְמֶלָה,
שַׁאֲלוּ לִשְׁלוֹם נָבָל בִּשְׁמִי, וְכֹה תֹאמֵרוּ:
„כֹּה לֶחָי! שָׁלוֹם לְךָ וּבְרָכָה בַּאֲסָמֶיךָ,
„שָׁלוֹם לְבֵיתְךָ, שָׁלוֹם לְכָל הַנִּלְוִים אֵלֶיךָ!
„וַאֲנִי שָׁמַעְתִּי כִּי גוֹזְזִים לָךְ, וְכֻלְּכֶם שָׂמֵחַ.
„עַתָּה הָרוֹעִים אֲשֶׁר לְךָ הָיוּ עִמָּנוּ
„לֹא הֶכְלַמְנוּם וְלֹא נִפְקַד לָהֶם מְאוּמָה
„כָּל יְמֵי הֱיוֹתָם בַּכַּרְמֶל, עוֹזְרִים הָיִינוּ לָמוֹ
„לִשְׁמוֹר הָעֵדֶר, שְׁאַל נָא נְעָרֶיךָ וְיַגִּידוּ.
„יִמְצְאוּ הַנְּעָרִים אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּי חֵן בְּעֵינֶיךָ
„כִּי עַל יוֹם טוֹב בָּאנוּ, תְּנָה נָא לַעֲבָדֶיךָ
„וּלְבִנְךָ לְדָוִד אֵת אֲשֶׁר יָדְךָ מָצָאָה:
„כִּי הִנֵּה בִּרְבוֹת הַטּוֹבָה רַבּוּ אוֹכְלֶיהָ."
וְנַעֲרֵי דָוִד בָּאוּ אֶל נָבָל וַיְדַבְּרוּ
בְּשֵׁם דָּוִד כְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיָּנוּחוּ
וְלֹא בָאוּ כְּאַנְשֵׁי מִלְחָמָה בִּזְרוֹעַ כֹּחַ.
וַיַּעַן אוֹתָם נָבָל עַזּוֹת וַיֹּאמֶר לָמוֹ:

מִשָּׁם שָׁלַח יִשְׂרָאֵל לְרַגֵּל אֶת הָאָרֶץ,
פֹּה אֵשֵׁב וְאָתוּר מַה יֵּלֶד יוֹם אוֹ יוֹמַיִם. —
וְהֶעָרִים הַקְּרוֹבוֹת לְמִדְבַּר פָּארָן לְקָצֵהוּ
מָעוֹן וְזִיף וְכַרְמֶל שְׁלֹשֶׁת עָרֵי יְהוּדָה הֵמָּה.

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד בְּמָעוֹן, וּבַכַּרְמֶל מַעֲשֵׂהוּ,
וְלוֹ מִקְנֶה רָב. צֹאן שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וְעִזִּים אָלֶף.
וְשֵׁם הָאִישׁ הַהוּא נָבָל. וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ אֲבִיגָיִל.
וְהָאִשָּׁה טוֹבַת שֶׂכֶל יְפַת מַרְאֶה וְתֹאַר.
וְהָאִישׁ קָשֶׁה וְרַע מַעֲלָלִים. גִּזְעוֹ מֵחֹטֶר
כָּלֵב רֹאשׁ מִשְׁפְּחוֹת יְהוּדָה. וְהוּא בְשׁוֹשַׁנִּים חוֹחַ.
וְהַלּוֹעֲגִים קָרְאוּ לוֹ כָּלְבִּי לְכַנּוֹתוֹ פִּי שְׁנַיִם
עַל שֵׁם רֹאשׁ מִשְׁפַּחְתּוֹ. וְעַל כִּי גַבְהוּ בְכֶלֶב. —
וַיְהִי נָבָל בַּכַּרְמֶל בִּגְזוֹז אֶת צֹאנֵהוּ.
וְדָוִד וַאֲנָשָׁיו נָדוּ בְּמִדְבָּר בְּמַחְסוֹר וְעֹנִי.
וַיִּשְׁמַע דָּוִד כִּי נוֹזֵז נָבָל. וְכִי יַעַשׂ
מִשְׁתֶּה גָדוֹל לְגוֹזְזִים וּלְכָל אַנְשֵׁי הַבַּיִת.

וְדָוִד כִּימֵי מְרוּדוֹ הָלַךְ וְשָׁב לְבַקְּרוֹ בַּסֵּתֶר
וְאִישׁ אֱלֹהִים חִזְּקָהוּ, וּכְאָב אֶת בְּנוֹ יְנַחֲמֶנּוּ׃ —
וּשְׁמוּאֵל מֵת, יָמִים אַף כָּבוֹד שָׂבֵעַ,
וַיִּקָּבְצוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְמִסְפַּד מַר וָנֶהִי
וַיִּקְבְּרוּהוּ שָׁם בָּרָמָה מְקוֹם מוֹשָׁבֵהוּ׃
אַךְ דָּוִד הִגְדִּיל בֶּכִי וְנַפְשׁוֹ מְאֹד אֲבֵלָת׃
כִּי הָלַךְ מִמֶּנּוּ מְנַחֵם וּמֵשִׁיב נָפֶשׁ׃
אָמַר דָּוִד: „פֶּן יִשְׂטְמֵנִי שָׁאוּל וְעוֹד יִרְדְּפֵנִי,
„אוּלַי בְּנָשְׂאוֹ פְּנֵי שְׁמוּאֵל יָדוֹ רָפְתָה מֶנִּי.
„פְּנֵי מִי יִשָּׂא עַתָּה? עַתָּה יוֹסִיף לְבַקְשֵׁנִי׃" —
וַיַּעֲזֹב אֶת הַמְּצוּדָה וַיָּקָם וַיֵּרֶד
אֶל מִדְבַּר פָּארָן עִם גִּבּוֹרָיו אַנְשֵׁי חָיִל׃
וַיֹּאמַר אֶל לִבּוֹ: פֹּה אֶמְצָא מָלוֹן וָסֵתֶר,
כִּי בְפָארָן הָגָר וּבְנָהּ מָצְאוּ מָנוֹחַ
עֵת גֹּרְשׁוּ מִמְּקוֹמָם וְנָדוּ וָנָעוּ כָּמוֹנִי.
וּמַלְאַךְ אֵל נִחֲמָם, יְנַחֵם לִבִּי גַּם אָנִי —
קָרוֹב הַמִּדְבָּר לְכָל עֵבֶר לְאֶרֶץ נוֹשָׁבֶת

ולא עשה נקמה ובדרך טובה שלחהו.
אמנם כיום עברה עליו רוח אחרת
נשפך מררתו על זה מחרף. ואמר לשחתהו.
לולא חכמת אשה כמלאך אלהים סוככת
עליו ועל ביתו לכלם חיתם מעבור בשלח
לא נשאר שריד לאיש קשה. בילי ורע עין.

מיום המשח שאול על ישראל למלך
ושמואל חי עם אלהיו ברמה עיר שקטת.
ויעזוב ביד בן קיש שבט מלכות עמו
אך במסתרים רוח החזה תופפת
על ישרון. ותפלתו לאל בעדם נמלצה.
ויהי שאול שלט בגוית שבטי אלה
ושמואל שרר כמקדם על לב על נפש.
כי הלכו אליו כל איש מצוק ומר רוח
וכל אשר יראת שדי מלבבו נגע
ויקחו ברכתו וישובו להרגיע.

קֵץ לְכָל תִּכְלָה. וּגְבוּל גַּם לְאֶרֶךְ אַפַּיִם.
אָנוּשׁ לֵב אֱנוֹשׁ, פְּגָעִים יֹאחֲזוּהוּ וְזָוַעַ.
גַּם כִּי יִשָּׂא אִישׁ מַכְאוֹבוֹ וְיִסְבּוֹל פַּעֲמַיִם
אוֹ שָׁלֹשׁ, אִם עַד עֶשֶׂר יֶחֱטָם לְתִגְרַת רֶשַׁע,
וְיִתֵּן גֵּווֹ לְמַכִּים וּלְמוֹרְטִים לֶחִי,
הֲלֹא בְּאַחֲרִית יִלְאֶה נְשׂוֹא עָמָל וָכַעַס,
יְמָאֵן הֱיוֹת מַטְּרַת צָרָיו, מִרְמָס לְפוֹעֲלֵי אָוֶן.
תָּעִיר קִנְאָתוֹ, יַהֲפֵךְ יָדוֹ לְמִתְקוֹמְמֵהוּ —
הִנֵּה דָוִד זֶה צַדִּיק, זֶה מְשִׁיחַ אֱלֹהֵינוּ.
דַּכָּא וּשְׁפַל רוּחַ. עַנְוַת לִבּוֹ נִגְלָתָה
אַף לְעֵינֵי אַמְהוֹת עֲבָדָיו. וַיֵּט שִׁכְמוֹ לִסְבֹּל,
וּלְאוֹיְבָיו חִנָּם גָּמַל תַּחַת רָעָה חֶסֶד,
מֶלֶךְ רוֹדֵף נַפְשׁוֹ נָפַל בְּיָדוֹ פַּעֲמַיִם

ונבל קשה לבב, פשטו כן כמעשהו
מחסור לאיש מאן תת ממותרהו.
אף העיט כדוד, חרף אנשי חיל,
או יעיר הגבור, ויקם בזעם,
ויאמר: „רב לי, אנקמה הפעם" —
אך מבוא כרמים, מנשהו אביגיל.

אשת טוב שכל, לקראתו חרדה
בשפת חן וחמד לפניו צעדה.
מלאך מליץ הטיף נפת שפתיה,
מגד שמים פיה, מגד עדן, —
שמע דוד, והשיב חרב אל נדן.
חס על בית נבל, כי נשא פניה.

כִּי יֶחֱטָא אִישׁ לְאִישׁ כַּחֲמַס כַּפַּיִם
אוֹ אִם בְּדִבְרֵי מַצָּה יְגָרֶה אַפַּיִם
חוֹטֵא כִּי יִתְרַפֵּס יִרְהַב רֵעֵהוּ;
בְּמַעֲנֶה רַךְ יָשִׁיב חֵמָה יְשַׁכֵּךְ זַעַם,
אוּלָם דְּבַר עֶצֶב יַרְבֶּה כַּעַס וָרַעַם,
נִרְגָּן גַּם כִּי יִצְדַּק פִּיו יַכְשִׁילֵהוּ.

שָׁלַח דָּוִד אֶת דְּבָרוֹ כְּחֵן שְׂפָתַיִם
לְשָׁאוּל מֵאִישׁ כָּלִבִּי מִסַּת יָדַיִם,
לֹא בָא בִשְׂבָרוֹ לֵאמֹר: „חַבַּת,
„תֵּן שָׂכָר לְחֵילִי, עֲדָרֶיךָ נָטָרוּ
„מְחוֹמְסֵי יוֹם וָלַיְלָה מִקְנְךָ שָׁמָרוּ“
אַךְ תַּחֲנוּנִים דִּבֵּר: „הַב, אִם נָדַבְתָּ.“

שיר תשיעי

מענה רך ישיב חמה
ודבר עצב יעלה אף

חַיִּים וּמָוֶת בְּיַד לָשׁוֹן הֵמָּה
אָמֵן לְפֶה. וּשְׂפָתַיִם עֹז לָמוֹ
לַחֲרוֹת אַף. לְשַׁבִּית רִיב. לְצַדִּיק וְלָרָשָׁע׃
לָשׁוֹן כְּמַרְפֵּא עֵץ חַיִּים. תְּמָאִים יָנִיחַ.
וְיֵשׁ בּוֹטֶה כְּמַדְקְרוֹת חָרֶב. רוֹשׁ יַצְמִיחַ.
פִּי אֱוִיל מְחִתָּה. שְׂפַת חָכָם חֵן הִבִּיעַ׃

„אֲשֶׁר נְתָנְךָ יְיָ הַיּוֹם בְּיָדִי וְלֹא אָבִיתִי

„לִשְׁלוֹחַ יָד בִּמְשׁוּחַ בְּשֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ •

„וְהִנֵּה כַּאֲשֶׁר גָּדְלָה הַיּוֹם בְּעֵינֵי נַפְשֶׁךָ

„תִּגְדַּל נַפְשִׁי בְּעֵינֵי אֱלֹהִים, מִצָּרָה לְחַלְּצֵנִי •"

וַיֹּאמֶר שָׁאוּל: בָּרוּךְ אַתָּה לֵאלֹהֵינוּ,

בָּרוּךְ אַתָּה בְּנִי דָוִד! יָדַעְתִּי בְּנִי יָדַעְתִּי

גַּם עָשֹׂה תַעֲשֶׂה גַּם יָכוֹל תּוּכַל וְתַצְלִיחַ • —

וַיֵּלֶךְ דָּוִד לְדַרְכּוֹ, וְשָׁאוּל שָׁב לִמְקוֹמֵהוּ •

„ואם בני האדם. ארורים לפני יי המה
„כי גרשוני היום בנחלת יי מהסתפח.
„לאמר: „לך עבוד אלהים אחרים כגויי ארץ"
„כי בעזבי אדמת קדש לדרוך כף רגל
„על ארץ טמאה, באלהי נכר ספקתי. —
„כאשר ירדוף הקורא בהרים תנידני.
„אל יפול דמי ארצה מנגד פני אלה.
„עד אן יצא מלך ישראל לצוד ציד
„אחר פרעוש אחד? מתי תשקוט ותנוח?
„הרף נא ירך מלמרר חיי אף חייך." —
ויען שאול: חטאתי שוב בני דוד, שובה
כי לא ארע לך עוד, לא אוסיף רדפך
תחת כי היום יקרה נפשי בעיניך
הנה הסכלתי עשו, הרבה למאד שגיתי.
ויאמר דוד: „הנה אתי חנית המלך
„יעבר נא אחד מהנערים ויקחה.
„ויי ישיב לאיש כאמונתו וצדקתו,

„הֲלֹא תַעֲנֶה אַבְנֵר!" וַיַּעַן אַבְנֵר וַיֹּאמַר:
מִי אַתָּה קָרָאתָ אֶל אֲדוֹנֵנוּ הַמֶּלֶךְ?
וַיֹּאמֶר אֵלָיו דָּוִד: „שַׂר הַצָּבָא! שְׁמָעֵנִי.
„הֲלֹא אִישׁ אַתָּה וּמִי בְּיִשְׂרָאֵל כָּמוֹךָ
„וְלָמָּה לֹא שָׁמַרְתָּ אֶל אֲדוֹנֶיךָ הַמֶּלֶךְ;
„כִּי בָא אַחַד הָעָם לְהַשְׁחִית נֶפֶשׁ יְקָרֵהוּ.
„חַי יְיָ! כִּי אֲשֵׁמִים אַתֶּם, כֻּלְּכֶם בְּנֵי מָוֶת,
„עַל אֲשֶׁר לֹא שְׁמַרְתֶּם אֲדוֹנֵיכֶם מְשִׁיחַ אֱלֹהַּ.
„וְעַתָּה אֵי חֲנִית הַמֶּלֶךְ וְצַפַּחַת הַמַּיִם
„אֲשֶׁר מְרַאֲשֹׁתָיו?" — וַתִּפָּקַחְנָה עֵינֵי הַמֶּלֶךְ,
וַיִּשְׁמַע וַיַּכֵּר אֶת קוֹל דָּוִד, וַיֹּאמַר:
„הֲקוֹלְךָ זֶה בְּנִי דָוִד? הַאַתָּה קָרָאתָ?"
וַיֹּאמֶר דָּוִד: „קוֹלִי, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ!"
„שָׁאֵנִי כִּי אֲדַבֵּר, וְעַל פָּנֶיךָ אוֹכִיחֶךָ.
„לָמָּה דָלַקְתָּ אַחֲרַי בְּלִי חֹשֶׁךְ? מֶה עָשִׂיתִי
„וּמַה בְּיָדִי רָעָה? — שְׁמַע נָא אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ!
„אִם יְיָ אֱלֹהִים הֱסִיתְךָ בִּי, מִנְחָה יָרִיחַ,

ויאמר אבישי אל דוד: האח ראינו!
סגר אלהים היום את איבך בידך.
ועתה אכנו נא בחנית ובארץ
פעם אחת ולא אשנה לו. וחדל לנצח.
ויאמר דוד: חלילה! אל תשחיתהו.
כי מי שלח ידו במשיח יי אלה
ונקה? לא נחנו כי אם יי יגפנו
או יומו יבא ומת, או בדבר או בחרב.
במלחמה ירד ונספה. ולא תגע בו ידנו.
ועתה קח נא החנית ואת צפחת המים
אשר מראשתיו ונלכה לנו. — ויקחוהו
וילכו להם. ואין רואה ואין יודע
ואין מקיץ, כי תרדמת יי עליהם נפלה.

ויעבור דוד העבר ויעל שכת
על ראש ההר מרחוק רב המקום בינימו.
ויקרא אל העם ואל אבנר בכח:

וַיִּשְׁמַע כִּי בָא שָׁאוּל אַחֲרָיו הַמִּדְבָּרָה
וְלֹא הֶאֱמִין, וַיִּשְׁלַח מְרַגְּלִים לָתוּר וְלָדַעַת,
וַיֵּדַע כִּי בָא שָׁאוּל אֶל נָכוֹן לְבַקְשֵׁהוּ.
וַיָּקָם דָּוִד וַיֵּלֶךְ לִקְרַאת הַמֶּלֶךְ,
סָר פַּחְדּוֹ מִפְּנֵי שָׁאוּל, וְנַפְשׁוֹ מְאֹד יָדַעַת
לְהִתְרַצּוֹת עִם אֲדוֹנָיו אוֹהֵב מִשְׁפָּט וָצֶדֶק.
וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם אֲשֶׁר שָׁאוּל חֹנֶה שָׁמָּה,
הַמֶּלֶךְ שֹׁכֵב בַּמַּעְגָּל, וְסָבִיב לוֹ שַׂר צְבָאֵהוּ
אַבְנֵר בֶּן נֵר וְכָל עַם הַחַיִל כֻּלָּם יָשְׁנוּ.
וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אִישׁ הַחִתִּי, אֲחִימֶלֶךְ,
וְאֶל אֲבִישַׁי בֶּן צְרוּיָה אֲחִי יוֹאָב שַׂר הַחַיִל:
מִי יֵרֵד אִתִּי הַמַּחֲנֶה אֶל הַמֶּלֶךְ?
וַיֹּאמֶר אֲבִישַׁי: יָרוֹד אֵרֵד אִתְּךָ אָנִי.
וַיָּבֹא דָוִד וַאֲבִישַׁי אֶל הָעָם לַיְלָה
וְהִנֵּה שָׁאוּל שֹׁכֵב יָשֵׁן בַּמַּעְגָּל לָבֶטַח
וַחֲנִיתוֹ מְרַאֲשֹׁתָיו הָיְתָה מְעוּכָה בָאָרֶץ
וְאַבְנֵר וְעַם הַחַיִל שׁוֹכְבִים יְשֵׁנִים סְבִיבֵהוּ.

כי לו נגע בה יד, לקרעים נתחוהו •
ידע ואת המורד, על כן בשלום שלחה." —
אוי לכם מחרחרי ריב, לשונכם כחמת נחש
כוננו חצם לירות ויורו בלב חכליה.
העירו קנאתו ללבוש נקם עוד הפעם •
אולם באחו קש אש, והחשש תעל להב.
רגע והנה נכבתה, התעיף בה ואין
כן קנאת שאול האחרונה כפתיל בלי שמן
כמעט הצתה עממה, ותכב לנצח •

הזיפים המלשנים באו לשאול גבעתה:
ויאמרו לו: הלא דוד מסתתר עמנו
בגבעת החכילה על פני ישימון המדברה •
ויקח שאול שלשת אלפים בחורי חיל
וילך לבקש את דוד אל מדבר זיפה •
ויחן שאול בגבעת החכילה על הדרך,
ודוד יושב במדבר וישכן לבטח •

מִי הֶאֱמִין כָּזֹאת, עַל לֵב מִי עָלְתָה כָּאֵלֶּה,
אֲשֶׁר פָּעַל שָׂטָן, אֲשֶׁר עוֹלְלוֹ מַשְׁחִיתֵי נָפֶשׁ!
אַחֲרֵי כְּרוֹת הַבְּרִית וּלְבָבוֹת יַחַד נִפְגָּשׁוּ.
אַחֲרֵי רְאוֹתוֹ עֲמָלוֹ לְרִיק וִיגִיעוֹ לְאֶפֶס
בָּא שָׁאוּל עוֹד הַפַּעַם בְּרֹאשׁ אַנְשֵׁי חָיִל
לְבַקֵּשׁ נֶפֶשׁ דָּוִד וּלְהוֹרִיד חַיָּיו שְׁאוֹלָה.
זֹאת פְּעֻלַּת שׂוֹטְנִים אוֹיְבֵי דָוִד וְשׂוֹנְאֵי מֶלֶךְ
הֱסִיתוּהוּ יוֹעֲצִים רָעִים, חֵץ לְשׁוֹנָם שִׁנְּנוּ
לֵאמֹר: „מַה לְּךָ הַמֶּלֶךְ כִּי רָפְתָה רוּחֶךָ?
„עוֹד לֹא נוֹאֲשָׁה הַתִּקְוָה, עוֹד יָדְךָ גָּבֶרֶת;
„לְהַכְרִית צַר וְאוֹיֵב הַחוֹמֵס עֲטֶרֶת רֹאשֶׁךָ.
„אַל תְּפַתְּ מַחֲלָקוֹת לְשׁוֹנוֹ וְחִכּוֹ רַךְ מִשֶּׁמֶן
„קִרְבּוֹ הַוּוֹת מִרְמָה וָתֹךְ, כֻּלּוֹ מִתְעַתֵּעַ.
„בִּשְׂפַת רְמִיָּה יִגְנוֹב לְבָבוֹת, וְלֹא אֵל בְּחָרָהוּ.
„אַל תַּחְשׁוֹב לוֹ צְדָקָה וָחֶסֶד כִּי לֹא הֲרָגְךָ
„כְּבָרְתוֹ כְּנַף מְעִילֶךָ, לֹא בְּתֹם וָיֹשֶׁר
„לֹא בְּטוּב לֵב עָשָׂה, אַךְ מִיִּרְאָה מִפָּנֵינוּ.

לא השתרר בעמו כל עוד שאול חי בארץ.
ושאול חדל כי שנוא את דוד ולקנאהו.
ידע כי הכין ה׳ את כסאו לנצח
ועד עולם יתן לו לקום כימי ירח.
ושוא תעמול יד משכית עם ה׳ יבנה בית.
ויאמר נואש. ולא שם עוד כונת פנימו
להכרית גזע ישי, להשמידו מן הארץ.
אף זכר חסדי דוד. אשר חסה עליו עין
עת נסגר בידו. ובדרך טובה שלחהו
ניכר נפש דוד כי נעלה וחוכמה.
„לך בן ישי. לך יאתה ההוד ותפארת
„לך חמדת ישראל, ועל ראשך העטרת”
אמר שאול. וילך אל ביתו גבעתה.
ודוד ואנשיו על המצודה עלו הכה
ולא יראו עוד מפני שאול. וישבו בטח.

„יְשַׁלֶּמְךָ יְיָ כַּחֶסֶד עִמִּי עָשִׂיתָ. —
„וַאֲנִי יָדַעְתִּי כִּי תִמְלוֹךְ, וְקָמָה בְיָדְךָ
„מַמְלֶכֶת יִשְׂרָאֵל, מִזַּרְעֲךָ לֹא יָסוּר שֵׁבֶט.
„וְעַתָּה הִשָּׁבְעָה נָּא לִי בַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ
„אִם תַּכְרִית אֶת זַרְעִי אַחֲרַי מִן הָאָרֶץ
„וְאִם תַּשְׁמִיד אֶת שְׁמִי וּתְאַבֵּד זִכְרִי מִקֶּרֶב
„בֵּית אָבִי." — וַיֹּאמַר: אָנֹכִי אִשָּׁבֵעַ! —
וַיֵּלְכוּ וַיִּפָּרְדוּ אִישׁ מֵאֵת רֵעֵהוּ.

הָשְׁלְמוּ שְׁנֵי רָאשִׁים מְשׁוּחִים, נְגִידֵי שִׁבְטֵי אֱלֹהַּ,
זֶה לְעֻמַּת זֶה צִדְקַת לִבָּם וְרֹב עֶרְכָּם הִכִּירוּ.
יָדַע דָּוִד מָרַת רוּחַ שָׁאוּל כִּי גָדֵלָה,
כִּי אָבַד נֵרוֹ וְקֶרֶן בֵּיתוֹ תִגָּדֵעַ.
צַר לוֹ עָלָיו. וְהוּא כְּגִבּוֹר לֹא יָכוֹל לְהוֹשִׁיעַ.
הִנֵּה בְסוֹד אֱלֹהִים נוֹעָץ. וּמַה יַּעֲשֶׂה גָבֶר? —
נִכְנַע דָּוִד לִפְנֵי שָׁאוּל כְּעֶבֶד לַמֶּלֶךְ,
יָדוֹ לֹא נָגְעָה בְּמַלְכוּתוֹ כְּחוּט לְרֹחַב,

רע נא איפוא כי בידי אין רעה ופשע.
לא חטאתי לך לא פשעתי, לא שונאך אני
מתמול שלשום ואתה צודה נפשי לקחת.
ישפוט יי ביני ובינך ונקמני
יי ממך, אולם ידי בך אל תהי.
כאשר יאמר משל קדמוני: מרשעים יצא רשע.
ראש שבטי ישראל! איה נא תפארתך?
אחרי מי יצא מלך ישראל בחיל ורכב?
אחרי מי רודף? אחרי פרעש. אחרי כלב.
יריב יי ריבי וישפטני מידך. —
ויען שאול, ועיניו כנחל נזלו דמע:
הקולך זה בני דוד? הה! הכלם הכלמתני!
צדיק אתה ממני. כי אתה החסד
והטובה גמלתני. ואני רעה גמלתיך.
הגדת היום טוב לבך ורוממות נפשך
כי סגרני יי בידך ולא הרגתני.
וכי ימצא איש איבו ובדרך טוב ישלחהו?

אַחֲרֵי כֵן יָצָא דָוִד מִן הַמְּעָרָה חוּצָה
וַיִּקְרָא אַחֲרֵי שָׁאוּל לֵאמֹר: „אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ!"
וַיַּבֵּט שָׁאוּל אַחֲרָיו, מִשְׁתָּאֶה לָדַעַת
קוֹל מִי קוֹרֵא, קוֹל עָרֵב לְאֹזֶן שֹׁמַעַת,
קוֹל עוֹרֵר מַעֲמַקֵּי לֵב, וְיוֹרֵד חַדְרֵי בָטֶן.
„זֶה הַקּוֹל קוֹל דָּוִד, אִישׁ מְרוֹרוֹת יַשְׂבִּיעֵנִי,
„הַהוּא יִקְרָא שְׁמִי בְּאַהֲבָה וּבְמֶתֶק שְׂפָתַיִם?" —
וַיִּקֹּד דָּוִד וַיִּשְׁתַּחוּ אַפַּיִם אָרְצָה
וַיֹּאמַר: „לָמָּה אֲדוֹנִי לְדִבַּת אָדָם שָׁמַעְתָּ
„הָאֹמֶרֶת הִנֵּה דָוִד מְבַקֵּשׁ רָעָתֶךָ?
„הִנֵּה הַיּוֹם הַזֶּה רָאוּ עֵינֶיךָ כִּי שֶׁקֶר
„עָנוּ בִי הַשּׂוֹטְנִים לְדַאֲבוֹן נַפְשִׁי גַּם נַפְשֶׁךָ.
„כִּי נְתָנְךָ יְיָ בְּיָדִי וְאָמַר לְהָרְגֶךָ
„בִּהְיוֹתְךָ בַּמְּעָרָה, וַתָּחָס עֵינִי עָלֶיךָ
„וְלֹא אָבִיתִי שְׁלוֹחַ יָד בַּאדוֹנִי הַמֶּלֶךְ
„כִּי מְשִׁיחַ יְיָ הוּא. אָבִי! רְאֵה נָא כְנַף מְעִילְךָ
„בְּיָדִי, הֵן בְּכָרְתִי הַכָּנָף וְלֹא הֲרַגְתִּיךָ

כִּרְאוֹתָם כִּי לְבַדּוֹ בָּא אַךְ לְהָסֵךְ רַגְלָיו
וַיֹּאמְרוּ אַנְשֵׁי דָוִד אֵלָיו: חֲזַק אֲדוֹנֵינוּ!
הִנֵּה הַיּוֹם אֲשֶׁר בִּשַּׂר לְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ
לֵאמֹר: הִנְנִי נוֹתֵן אֶת אוֹיִבְךָ בְּיָדֶךָ.
עַתָּה עֲשֵׂה לוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ כִּי יָכוֹלְתָּ.
וַיָּקָם דָּוִד וַיֵּלֶךְ בַּלָּט אֶל הַמֶּלֶךְ
וַיִּכְרֹת כְּנַף הַמְּעִיל אֲשֶׁר לְשָׁאוּל וַיֵּלֶךְ
וַיָּשָׁב לַאֲנָשָׁיו. וְהִנֵּה כְהֻלָּם פַּעַם
נִפְעַם לֵב דָּוִד עַל כָּרְתוֹ כְּנַף הַבֶּגֶד
אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ. וַיָּהַס אֶת אֲנָשָׁיו וַיֹּאמַר:
חָלִילָה לִּי מֵיְיָ מֵעֲשׂוֹת זֹאת לִשְׁלוֹחַ
יָדִי בַּאדוֹנִי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל. כִּי מְשִׁיחַ
יְיָ הוּא, עַל רֹאשׁוֹ שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ.
וַיְשַׁסַּע אֶת אֲנָשָׁיו בְּדִבְרֵי הַשֵּׂכֶל וָדַעַת
וְלֹא נְתָנָם לָקוּם וְלִנְגֹּעַ יָדָם בַּמֶּלֶךְ.
וְשָׁאוּל קָם מִן הַמְּעָרָה וַיֵּלֶךְ לַדָּרֶךְ.

חֶלְקִי בְּאֶרֶץ הַחַיִּים
הַקְשִׁיבָה אֶל־רִנָּתִי
כִּי־דַלּוֹתִי מְאֹד
הַצִּילֵנִי מֵרֹדְפַי
כִּי אָמְצוּ מִמֶּנִּי׃
הוֹצִיאָה מִמַּסְגֵּר נַפְשִׁי
לְהוֹדוֹת אֶת־שְׁמֶךָ
כִּי יַכְתִּירוּ צַדִּיקִים
כִּי תִגְמֹל עָלָי׃

קוֹל נְעִים קוֹל דְּמָמָה דַקָּה דָּוִד הִשְׁמִיעַ.
בְּפִי הַמְּעָרָה לֹא נִשְׁמַע זִמְרַת יַרְכּוֹתֶיהָ
אַךְ בַּשְּׁחָקִים הֶאֱזִינוּ, אֶרְאֶלִּים שִׁעֲשָׁעוּ.
וַיְהִי אַךְ כִּלָּה הַמְזַמֵּר לְנַגֵּן מִזְמוֹרֵהוּ
וְרַגְלֵי שָׁאוּל אֶל פֶּתַח הַמְּעָרָה צָעָדוּ. —
רָאוּהוּ דָּוִד וְחֵילוֹ. חֲשָׁבוּהוּ בְּרֹאשׁ חָיִל.
וַיֹּאחֵז אִישׁ חַרְבּוֹ וַיַּעַרְכוּ לַמַּעֲרָכֶת.

נְעִים וּמִירוֹת יִשְׂרָאֵל מֵטִיב נַגֵּן וְחַסְדִּי.
וּמַשְׂכִּיל לְדָוִד תְּפִלָּה שְׂפָתָיו תְּמוּפֶגֶת:

*) קוֹלִי אֶל־יְיָ אֶזְעָק
קוֹלִי אֶל־יְיָ אֶתְחַנָּן:
אֶשְׁפֹּךְ לְפָנָיו שִׂיחִי
צָרָתִי לְפָנָיו אַגִּיד:
בְּהִתְעַטֵּף עָלַי ׀ רוּחִי
וְאַתָּה יָדַעְתָּ נְתִיבָתִי
בְּאֹרַח־זוּ אֲהַלֵּךְ
טָמְנוּ פַח לִי:
הַבֵּט יָמִין ׀ וּרְאֵה
וְאֵין־לִי מַכִּיר
אָבַד מָנוֹס מִמֶּנִּי
אֵין דּוֹרֵשׁ לְנַפְשִׁי:
זָעַקְתִּי אֵלֶיךָ יְיָ
אָמַרְתִּי אַתָּה מַחְסִי

---

*) תהלים קמ״ב

„אַשִּׂיג בֶּן יִשַׁי צוֹרְרִי, וְלַמָּוֶת אֶתְּנֵהוּ;
רַחֵם לֹא אֲרַחֲמֶנּוּ, יִכָּחֵד מִן הָאָרֶץ.”
וַיִּקַּח שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ מִבְּחוּרֵי חָיִל
וַיֵּלֶךְ לְבַקֵּשׁ אֶת דָּוִד בְּכָל אַוַּת נֶפֶשׁ.
אַךְ הֵפִיר אֱלֹהִים עֲצָתוֹ, הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת גֶּבֶר
אִנָּה אֶת שָׁאוּל לִידֵי דָוִד בְּמִקְרֵה רֶגַע,
וַיַּהֲפֵךְ לְבַב מֶלֶךְ, וַיֵּרֶךְ כַּשֶּׁמֶן
וַיֵּדַע כִּי הִסְכִּיל עָשׂוֹ לִטְמוֹן לַצַּדִּיק רֶשֶׁת.

וַיְהִי בְּלֶכְתּוֹ עַל־פְּנֵי צוּרֵי הַיְעֵלִים לְבַקֵּשׁ שָׁמָּה,
וַיָּבוֹא אֶל גִּדְרוֹת הַצֹּאן אֲשֶׁר עַל הַדֶּרֶךְ;
וְשָׁם מְעָרָה וַיָּבֹא שָׁאוּל לְהָסֵךְ אֶת רַגְלָיִם
כְּדֶרֶךְ מַלְכֵי קֶדֶם לָסוּךְ רַגְלָם בַּשָּׁמֶן.
וְדָוִד וַאֲנָשָׁיו בְּיַרְכְּתֵי הַמְּעָרָה יֹשְׁבִים,
וְסָבִיב לָמוֹ שֶׁקֶט וְדֻמִיָּה כְּדֻמִיַּת לָיִל;
אֵין פּוֹצֶה פֶּה וּמְצַפְצֵף, כָּל אֹזֶן שׁוֹמַעַת,
כָּל נֶפֶשׁ רוֹמֵמָה, בְּעָטוּף לֵב הַמָּשׁוּחַ

עוֹד בֹּעֶרֶת בּוֹ רוּחַ נָקָם כָּאֵשׁ לֹהֶטֶת.
וַיּוֹסֶף לְבַקֵּשׁ אֶת דָּוִד לְהוֹרִידוֹ שָׁחַת.
עַד בְּיַד נִרְדָּף נָפַל רוֹדֵף, וְעֵינָיו נִפְקָחוּ
וַיַּרְא כִּי לֹא אוֹיֵב אֲשֶׁר חֵרֵף וַיְנַדֵּהוּ.
כִּי תַּחַת רָעָה טוֹבָה, תַּחַת שִׂנְאָה חֶסֶד.
וַיַּרְא נָבוֹשׁ: לִפְנֵי עַבְדּוֹ בָּכָה מֶלֶךְ
הוֹדָה לוֹ אִוַּלְתּוֹ. וְהִנָּחֵם עַל מַעֲשֵׂהוּ —
וְעוֹדֶנּוּ לוֹ שָׁב, עוֹד יָדוֹ נְטוּיָה בְּזַעַם.

יָדַע דָּוִד קִנְאַת שָׁאוּל כִּי מְאֹד קָשְׁתָה
וְכִי לֹא יַחְדַּל הַקִּנְאָה מִבֹּא עוֹד לְרָדְפֵהוּ.
מֵעָזוֹב מְצוּדַת חֹרְשָׁה שָׁם נֶחְבָּא עַד הֵנָּה
וַיֵּלֶךְ לְהִתְחַבֵּא בִּמְצָדוֹת עֵין גֶּדִי.
וַיְהִי כַּאֲשֶׁר שָׁב שָׁאוּל מֵאַחֲרֵי אִישׁ פְּלִשְׁתִּי
וַיֻּגַּד לוֹ לֵאמֹר: הִנֵּה דָּוִד בְּעֵין גֶּדִי.
וַיֹּאמֶר: „שָׂגְבָה יָדִי בַּפְּלִשְׁתִּים. יָכֹלְתִּי,
עַתָּה אֵלֵךְ בְּכֹחִי זֶה, אֶרְדּוֹף הַפַּעַם.

כַּיָּם סוֹעֵר יְגָרְשׁוּ מֵימָיו טִיט וָרֶפֶשׁ
כֵּן תִּגְעַשׁ רוּחַ קִנְאָה וְתַעְכִּיר נֶפֶשׁ גָּבֶר •
הַשְׁמֵן לֵב קַנָּא, אֲטוּם אֹזֶן וְטַח הָעֵינָיִם,
יִרְדּוֹף וְלֹא יַחְשׂוֹךְ, כּוֹרֶה שַׁחַת וְיִטְמוֹן רֶשֶׁת
וְיִפּוֹל בְּשַׁחַת יִפְעַל, בְּרֶשֶׁת יָדָיו טָמָנוּ • —
אַף כִּי נוֹרָאוֹת חָזָה שָׁאוּל עַיִן בְּעַיִן
שָׁם בְּסֶלַע הַמַּחְלְקוֹת יַד אֱלֹהִים חוֹפֶפֶת
עַל דָּוִד מְשִׁיחוֹ כְּעַל גּוֹזָלָיו יְרַחֵף נֶשֶׁר,
כִּי הִנֵּה אַךְ כְּפֶשַׂע בֵּינוֹ וּבֵין הַמָּוֶת;
רוֹדְפָיו סְבָבוּהוּ, — אַךְ רֶגַע יַעֲבוֹר וְאֵינָמוֹ,
סָרוּ מִלֹּא־אוֹיֵב לִקְרַאת אוֹיֵב לָלֶכֶת,
וְדָוִד רָאָה בְּשׁוֹרְרָיו, וְנֶפֶשׁ צַדִּיק נִמְלָטָה,
בְּכָל זֹאת קִנְאַת שָׁאוּל לֹא סָרָה לֹא חָדֵלָה •

חסה עין דוד על בן קיש רודפו
יקר בעיניו המותה לאיש שונאו
כפני הלך סרתי אל רחמיו
ידו השיגתהו כי לא נגעתי
הנראה כזאת. אם כזאת נשמעה?
הימצא איש את אויבו ושלחו ויחי?

ודוד נשמר במשיח יי לנגוע
אטם אזנו עצת גבוריו משמוע
וישסם בדבריו לבל השחיתהו:
„יהלמני צדיק חסד ויוכיחני.
„אלהים יריב ריבי. הוא ידינני,
„כי יבוא יומו יפקוד על מעשהו״

כִּי קֹדֶשׁ הוּא לֹא חָלוּ בוֹ יָדָיִם
כָּל הַמְּחַלֵּל כְּבוֹדוֹ יֶאְשַׁם כִּפְלָיִם
גַּם כְּבוֹד יְיָ חִלֵּל בּוֹזֶה תִפְאֶרֶת
מֶלֶךְ אַל תְּקַלֵּל גַּם בְּסֵתֶר חֲדָרֶיךָ
אָוֶן תִּרְאֶה אַל תְּבַהֵל מִשְׁפָּטֶיךָ
עַל שִׁגְגַת שַׁלִּיט הֲלֹא תְכַסֶּה הָעֲטֶרֶת׃

אֲשֶׁר מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ עֲלֵי אֶרֶץ יַשְׁגִּיחַ
יִסֵּר לְאֻמִּים וּנְגִידֵיהֶם יוֹכִיחַ
יָדִין מְלָכִים כִּי יִפְרְצוּ עֲלֵיהֶם פָּרֶץ׃
הֵן בְּיָדוֹ שֵׁבֶט אַף וּמַטֵּה זַעַם
לוֹ חִצֵּי מָוֶת, לוֹ בְרָקִים וָרַעַם
בְּקוּמוֹ לִשְׁפּוֹט עָם יַחַד נְסִיכֵי אָרֶץ׃

שיר שמיני

יהלמני צדיק חסד ויוכיחני
שמן ראש אל יני ראשי

נָגִיד עַם בְּשֶׁכֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ מָשׁוּחַ
יִפְעַת הוֹד נֵזֶר עַל רֹאשׁוֹ תָּנוּחַ
נֶאְדָּר וְנוֹרָא לְעַמּוֹ. קָדוֹשׁ לֵאלֹהָ.
לִבּוֹ כְּיַד יְיָ לַאֲשֶׁר יַחְפּוֹץ יַטֵּהוּ
חוֹתָם עַל לֵב חוֹתָם עַל יַד יְשִׂימֵהוּ
יִנָּשְׂאוּ יִנָּטְלוּ גָּבֹהַּ עַל גָּבֹהַּ׃

עַל־כֵּן לְסֶלַע זֶה סֶלַע הַמַּחְלְקוֹת קָרְאוּ.
כִּי שָׁם נֶחֱלַק מַחֲנֶה מִמַּחֲנֶה וְלֹא לָחֲמוּ.

קוֹל אֶל קוֹל קוֹרֵא מְבַשֵּׂר בִּזְבוּל הָרָקִיעַ.
רַנֵּי פַלֵּט. רַנֵּי פַלֵּט. צְבָא עֶלְיוֹן הֵרִיעַ:
נִפְלָאוֹת עָשִׂיתָ יָהּ. עַל־כֵּן נְהוֹדֶךָ
בַּשָּׁמַיִם עֻזֶּךָ וְעַל הָאָרֶץ חֲסָדֶיךָ
הִלַּצְתָּ עָנִי מֵעֹנָיו. מִצָּר פְּדִיתָהוּ
לְרוֹדֵף שָׁלַחְתָּ רוֹדֵף אָחוֹר הִסִּיגָהוּ.
דָּוִד מְשִׁיחֶךָ רָאָה בְשׂוֹנְאָיו וְהֶחֱלִיף כֹּחַ.
יָרוֹעוּ כַּבִּירִים וְלִמְתֵי מִסְפָּר מָנוֹחַ.
אַשְׁרֵי עֹז לוֹ בָךְ אֱלֹהֵי צְבָאוֹת מַלְכֵּנוּ.
יִדְּמוּ מְתֵי שָׁאוּל. וַנַּחְנוּ בְךָ תִּפְאַרְתֵּנוּ.

כן דמתה נפש שאול לשבוע נקם. ואין
הנרדף מול עיניו. ידו הרה לתפשהו
אולם כעבור סופה יחלוף. יעבור ואיננו. —
שאול וצבא חילו במדבר מעון הגישו.
וישג שמה את דוד וגבורי חיל
אשר אתו. מצד ההר מזה חונים המה,
ושאול וצבאו באו מצד ההר מנגד,
ודוד נחפז ללכת חיש מפני המלך.
ואנשי שאול עוטרים אותו וחילו לתפשהו
ויהי באפס מקום לנוס הנה והנה.
עוד מעט ודוד נפל ביד שאול רודפהו. —
והנה מלאך בא אל שאול לאמר: מהרה ולכה
כי הפלשתים עליך. בחיל רב בארצך נפלו.
כשמוע שאול הבשורה זע וילפת.
ויעזב מרדוף אחרי דוד. ויפן
וילך לקראת פלשתים לגרשם מן הארץ.

וּבִגְבוּרָתְךָ תְדִינֵנִי׃
אֱלֹהִים שְׁמַע תְּפִלָּתִי
הַאֲזִינָה לְאִמְרֵי־פִי׃
כִּי זָרִים ׀ קָמוּ־עָלַי
וְעָרִיצִים בִּקְשׁוּ נַפְשִׁי
לֹא שָׂמוּ אֱלֹהִים לְנֶגְדָּם סֶלָה׃
הִנֵּה אֱלֹהִים עֹזֵר לִי
אֲדֹנָי בְּסֹמְכֵי נַפְשִׁי
יָשִׁיב הָרַע לְשֹׁרְרָי
בַּאֲמִתְּךָ הַצְמִיתֵם׃
בִּנְדָבָה אֶזְבְּחָה־לָּךְ
אוֹדֶה שִּׁמְךָ יְיָ כִּי־טוֹב׃
כִּי מִכָּל־צָרָה הִצִּילָנִי
וּבְאֹיְבַי רָאֲתָה עֵינִי׃

כַּאֲשֶׁר יַחֲלוֹם הָרָעֵב וְהִנֵּה לְפָנָיו אֹכֶל
יוֹשִׁיט כַּפּוֹ לְבָלְעוֹ. וְהֵקִיץ וְרֵיקָה נַפְשׁוֹ,

אותו בכל אלפי יהודה. אם ישנו בארץ.
ויקומו וילכו לפני שאול זיפה.

ודוד ואנשיו חנו במדבר מעון יכינה
לישימון בערבה. ושאול וחילו קרבו
לבקשהו. ויגידו לדוד וירד הסלע.
וישכון במעון. ולמו נכון פתות
ויאמר: יי לי לא אירא. בו חסיתי.
עליו סמכה נפשי. נפלאות יצילני.
האויב קם עלי בעתותי פתאום יבעתוהו.
גם עליו יקום אויב. אחור יסיגהו.
ואני אראה בשוררי. כי יחרד חרדת מות.
אז אזבח זבח תודה. ונדרי לאלהי.
ויקח כלי זמרה. והלבישהו הרוח
ובנגינות משכיל לדוד שר המנצח:
*) אלהים בשמך הושיעני

---

*) תהלים נ"ד

וַיַּעֲלוּ הַזִּיפִים אֶל שָׁאוּל גִּבְעָתָה
וַיֹּאמְרוּ לוֹ: „הֲלֹא דָוִד מִסְתַּתֵּר עִמָּנוּ
„שָׁם בִּמְצָדוֹת בַּחֹרְשָׁה אֲשֶׁר כִּישִׁימוֹן יְמִינָה,
„וְעַתָּה לְכָל אַוַּת נַפְשְׁךָ הַמֶּלֶךְ לָרֶדֶת
„רֵד, וְלָנוּ הַסְגִּירוֹ בְּיָדְךָ אֲדוֹנֵנוּ."
כִּלּוּ הַשּׁוֹטְנִים לְדַבֵּר וְעֵינֵי שָׁאוּל אוֹרוּ
וַיֹּאמַר: בְּרוּכִים אַתֶּם לֵאלֹהֵי שָׁמַיִם
כִּי חֲמַלְתֶּם עָלַי וְשׁוֹבַבְתֶּם נֶפֶשׁ נֶעֱצֶבֶת,
הַיּוֹם גַּלּוֹתֶם מִלִּבִּי אֶבֶן מֵעֶקֶת,
הִנֵּה עַתָּה יְרַוַּח לִי, עַתָּה אֶשְׁאַף רוּחַ,
אֶנְקְמָה בְּעֶבֶד מוֹרֵד, גְּמוּל יָדוֹ אָשִׁיבָה.
לְכוּ נָא בָנַי הָכִינוּ עוֹד, דְּעוּ וּרְאוּ מְקוֹמֵהוּ
וּבְכָל אֲשֶׁר תִּדְרוֹךְ כַּף רַגְלוֹ תָּשִׂימוּ עַיִן,
וּתְרוּ כָּל הַמַּחֲבָאִים אֲשֶׁר יִתְחַבֵּא שָׁמָּה,
כִּי אָמְרוּ לִי, כִּי עָרוּם יַעְרִים הוּא, יַשְׂמְאִילָה
אִם יֵימִין, וְיֵימִין כִּי יַשְׂמְאִיל, וְאַתֶּם תָּשׁוּבוּ
אֵלַי אֶל נָכוֹן, וְהָלַכְתִּי אִתְּכֶם וְחִפַּשְׂתִּי

על שכמו נאות המשרה. על ראשו עטרת.
ואין קנאה אין תמורה בלבך ותכירהו. —
שופטי ארם! אל תקוטו בדור פושע
מכבירי היה עלי הות. שבר עלי שבר.
המת בעוכרי דוד. וימי עלומיו יעציבו.
אל תאשימם. נפש אחת תכפר עלימו.
נפש יהונתן המסלאה ורבת ערך.
בעבורו כל בני דורו נשוי חטאה כסוי פשע.
בצדקו ימלט תבל. יטהר כל רשעי ארץ.

ראינו צדקת צדיק. ראינו ושמחנו.
עתה רשעת רשעים נביטה על מר נפש.
חרשו הזיפים על דוד מחשבת און.
במדבר סביבותם שכן צדיק בראש חילתו.
לא הרע והשחית לאיש. חומה היה למו
מגן ומחסה משודדי יום וחומסי לילה.
והמה חלף תגמולוהי לאבדו ומטו.

מַה נָּעַמְתְּ נֶפֶשׁ יְהוֹנָתָן! אַתְּ כְּלִילַת יֹפִי!
תִּפְאֶרֶת זֶרַע מְלוּכָה, הוֹד בְּנֵי אָדָם יָחַד!
אִם אֶזְכְּרֵכִי יַחַד לִבִּי, וְנַפְשִׁי רוֹמֵמָה.
נֶאֱמָן לִבְּךָ וְזַךְ כְּעֶצֶם הַשָּׁמַיִם לְטֹהַר,
אַהֲבָתְךָ אֵשׁ אֱלֹהִים לַהֲבַ־יָהּ יְדִידוּתֶיךָ,
מֵהֵיכַל מֶלֶךְ מֵעֶרֶשׂ שָׁנִי יָרַדְתָּ
לְבַקֵּשׁ אוֹהֵב נִרְדָּף בִּישִׁימוֹן יְלֵל תֹּהוּ.
וְנִקְלוֹתָ עוֹד מִזֶּה, עַנְוָתְךָ נִפְלָאָה.
לְךָ יָאֲתָה כִּסֵּא אָבִיךָ, אַתָּה יוֹרֵשׁ עֶצֶר,
וְתֹאמַר לְאוֹהַבְךָ: „אַתָּה מֶלֶךְ וַאֲנִי מִשְׁנֶךָ.“
בְּלֵב אָבִיךָ קִנְאָה, נַפְשׁוֹ נָקָם מְלֵאָה.
וְאַתָּה מָלֵא אַהֲבָה לִלְבּוֹשׁ כַּהֲדַר יְקָרְךָ,
וּפִיךָ מְבַשֵּׂר וְאוֹמֵר לוֹ: „לַמַּלְכוּת עֲתַדְתָּ“
וַתְּסַלְסְלֵהוּ עוֹד טֶרֶם לִמְלוּכָה הִצְלִיחַ,
עוֹדוֹ מְרֻדָּף בְּלִי חָשָׂךְ, בִּימֵי מְרוּדִים וְעֳנִי
תָּשַׁח תִּשְׁפַּל לְפָנָיו לֵאמֹר: „מִשְׁנְךָ אֲנִי“
יַעַן יָדַעְתָּ עֶרְכּוֹ, נַעֲלָה עַל אָדָם יָחַד.

וַיַּרְא דָוִד כִּי לֹא חָדַל שָׁאוּל מִלֶּכֶת
אַחֲרָיו לְבַקֵּשׁ נַפְשׁוֹ. וַיֵּרֶד מְאֹד הַמִּדְבָּרָה.
וַיֵּשֶׁב בְּחֹרְשָׁה בְּמִדְבַּר זִיף לְהִסָּתֵר שָׁמָּה. —
וַיָּקָם יְהוֹנָתָן וַיֵּלֶךְ אֶל דָּוִד חוֹרְשָׁה
וַיְחַזֵּק אֶת יָדוֹ בֵּאלֹהִים וַיְנַחֲמֵהוּ
וַיֹּאמֶר לוֹ אַל תִּירָא כִּי לֹא תִמְצָאֲךָ
יַד שָׁאוּל אָבִי. הִנֵּה לְמֶלֶךְ נִמְשַׁחְתָּ
וְתִמְלוֹךְ עַל יִשְׂרָאֵל. לְמִשְׁנֶה לְּךָ אֶהְיֶה אָנִי.
זֹאת יָדַעְתִּי וְגַם שָׁאוּל אָבִי כֵּן יוֹדֵעַ.
עוֹד הַפַּעַם אִישׁ עַל צַוְּארֵי רֵעֵהוּ נָפָלוּ
עוֹד הַפַּעַם אִישׁ בְּחֵיק אָחִיו הִשְׁתַּפֵּךְ נֶפֶשׁ.
וַיִּכְרְתוּ בְרִית לִפְנֵי יְיָ שְׁנֵיהֶם יָחַד.
וַיֵּשֶׁב דָּוִד בַּחֹרְשָׁה וְיוֹנָתָן שָׂם דֶּרֶךְ
אֶל בֵּיתוֹ הַגִּבְעָה עִיר מוֹשַׁב הַמֶּלֶךְ.
וְלֹא רָאוּ עוֹד אִישׁ רֵעֵהוּ עֲלֵי תֵבֵל אַרְצָה. —

אֲשֶׁר פְּדְּכֶם מִנִּי צָר בְּיַד צַר תּוֹבִילוּהוּ
לָמָה לָכֶם גֹּבַהּ קוֹמָה לְהַשְׁקִיף שָׁמַיְמָה
וְתִרְאוּ אוֹר בָּהִיר בַּשְּׁחָקִים, וּבְרַק הַשַּׁחַר
וְאַתֶּם לֶעָפָר תֻּכְנוּ, לִשְׁאוֹל תְּעֻתָּדוּ. —
וַיֹּאמֶר דָּוִד: אַרְחִיק מִבְּנֵי אָדָם יָחַד,
לֹא מֵהֶם לֹא מֵהֲמוֹנָם, תִּגְעַל נַפְשִׁי בָּמוֹ.
בֵּין פְּרָאִים שׁוֹכְנֵי מִדְבָּר אֶבְחַר מָקוֹם לָשֶׁבֶת.
פָּגוֹשׁ אֲרִי נֹהֵם וְדֹב שַׁכּוּל וְכָל חַיְתוֹ יָעַר
וְאַל אָדָם בְּרָעָתוֹ וְאַל אֱנוֹשׁ בְּשְׁחִיתוּתֵהוּ.
וַיָּשֶׂם אֶל הַמִּדְבָּר פָּנָיו, וַיֵּשֶׁב שָׁמָּה.

וַיֵּשֶׁב דָּוִד בָּהָר בְּמִדְבַּר זִיף הוּא וְהֶחָיִל.
וְאַף גַּם בְּהִפָּרְדוֹ מֵחֶבְרַת אָדָם פּוֹעֲלֵי אָוֶן
וְדָבָר אֵין לוֹ עִמָּהֶם, לֹא נַחֲלָה וָחֵלֶק,
בְּכָל זֹאת לֹא סָרָה קִנְאַת שָׁאוּל, וַיִּרְדְּפֵהוּ
וַיְבַקֵּשׁ נֶפֶשׁ דָּוִד כָּל יָמָיו עַל אָרֶץ,
אַךְ הָאֱלֹהִים עִם הַנִּרְדָּף, וְלֹא עֲזָבָהוּ.

ושאול שמע כי דוד ואנשיו נמלטו
מקעילה. ויחדל לצאת אחריהם שמה. —

אנה ילך דוד? איה מנוס וסתר?
מרשת אנוש מרכסי איש אנה יצפנה?
הוי ילוד אשה. הולכי קומה הולכי שתים!
בשו מהולכי ארבע. שתו מחיתו טרף.
המה יטרפו למלאות נפשם כי ירעבו.
ישבעו ינוחו. ישובו לסככם להרגיע.
ולממציא מחיה למו ברית שלומם ישמורו.
לא ירעו לא ישחיתו. נאמני רוח הנה.
ואתם לכם קומת גויה ושפלות נפש
כבוד אלהים וצלמו על פניכם תחללו.
כל היום עלילה תתעיבו מבקר עד ערב.
צדיק ונקי תרדפו. לאיש חסדכם רע תגמולו. —
בוז לכם יושבי קעילה! בוז לכם וקלס!
אשר זרועו יגן עליכם לשחתהו תזמו.

בַּפְּלִשְׁתִּים, וַיַּךְ מַכָּה גְדוֹלָה בָּמוֹ.
וַיִּנְהַג מִקְנֵיהֶם, וְיוֹשְׁבֵי קְעִילָה נוֹשָׁעוּ.
וַיְהִי דָוִד וְחֵילוֹ בְּמִבְצָר. וַיַּעַמְדוּ שָׁמָּה. —
כְּשָׁמוֹעַ שָׁאוּל וַיִּשְׂמַח בְּלִבּוֹ וַיֹּאמַר:
נִכַּר אוֹתוֹ אֱלֹהִים בְּיָדִי, שָׁם אַשִּׂיגֵהוּ,
כִּי נִסְגַּר לָבוֹא בְּעִיר דְּלָתַיִם וּבְרִיחַ
וַיְשַׁמַּע שָׁאוּל כָּל עַם הַמִּלְחָמָה לָרֶדֶת
קְעִילָה לָצוּר אֶל דָּוִד וְחֵילוֹ וּלְתָפְשֵׂהוּ.
וְדָוִד יָדַע כִּי מַחֲרִישׁ שָׁאוּל עָלָיו אָוֶן
וַיֹּאמֶר אֶל אֶבְיָתָר הַכֹּהֵן: „הַגִּישָׁה
„הָאֵפוֹד!" וַיֹּאמַר: „יְיָ אֱלֹהַי, שָׁמוֹעַ
„שָׁמַע עַבְדְּךָ כִּי מְבַקֵּשׁ שָׁאוּל לָבוֹא הֵנָּה
„לְשַׁחֵת הָעִיר בַּעֲבוּרִי הֲיֵרֵד? הֲיַסְגִּירוּ
„יוֹשְׁבֵי קְעִילָה אוֹתִי וַאֲנָשַׁי בְּיַד אוֹיְבֵינוּ?"
וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְיָ: „יֵרֵד אַף יַסְגִּירוּ?" —
וַיָּקָם דָּוִד מִקְּעִילָה וְאִתּוֹ הַחַיִל
כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אִישׁ וַיִּתְהַלְּכוּ בַּאֲשֶׁר הִתְהַלָּכוּ.

עַל־כֵּן אָמַר לוֹ גָּד הַחוֹזֶה לָשׁוּב אֶרֶץ
יְהוּדָה. וַיָּשָׁב וַיָּבֹא אֶל יַעַר חָרֶת.

הֻגַּד לְדָוִד לֵאמֹר: פְּלִשְׁתִּים נִלְחָמִים הֵמָּה
בִּקְעִילָה, עִיר מִבְצָר בִּקְצֵה גְּבוּל הָאָרֶץ.
וְעַל הָעִיר יָצוּרוּ, וְאֶת הַגֳּרָנוֹת יָשֹׁסּוּ.
וַיִּשְׁאַל דָּוִד בַּיְיָ בְּיַד אֵפוֹד הַקֹּדֶשׁ:
הַאֵלֵךְ וְהִכֵּיתִי בַּפְּלִשְׁתִּים הָאֵלֶּה?
יְיָ עֲנָהוּ וַיֹּאמַר: לֵךְ וְהִכִּיתָ
בַּפְּלִשְׁתִּים, וְהוֹשַׁעְתָּ אֶת קְעִילָה מִצָּרֶיהָ.
וַיֹּאמְרוּ אַנְשֵׁי דָוִד אֵלָיו: הִנֵּה אֲנַחְנוּ
יְרֵאִים פֹּה בִּיהוּדָה, אַף כִּי קְעִילָה נֵלֵכָה
אֶל מַעַרְכוֹת פְּלִשְׁתִּים, פָּנִים וְאָחוֹר אוֹיְבֵינוּ.
וַיּוֹסֶף דָּוִד עוֹד לִשְׁאוֹל שֵׁנִית בֵּאלֹהָיו.
וַיַּעֲנֵהוּ יְיָ: קוּם רֵד קְעִילָה בְּלִי פַחַד,
כִּי אֲנִי נֹתֵן מַחֲנֵה הַפְּלִשְׁתִּים בְּיָדֶךָ.
וַיֵּלֶךְ דָּוִד וַאֲנָשָׁיו קְעִילָה, וַיִּלָּחֶם

עָלָה אַרְיֵה מִסֻּבְּכוֹ וּסְבִיבָיו מְאֹד נִשְׂעָרָה,
כֵּן מִמְּעָרַת עֲדֻלָּם בְּקוּם דָּוִד גִּבּוֹר חָיִל.
וְלִפְקוּדָּתוֹ עָמְדוּ לְמֵאוֹת גִּבּוֹרֵי כֹחַ
מְלֻמְּדֵי מִלְחָמָה אִישׁ חַרְבּוֹ עַל יְרֵכֵהוּ.
שָׁמְעוּ אוֹיְבִים יִרְגָּזוּ. צָרִים אֲחָזוּם רָעַד.
שָׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ. מְצוּקִים וַיִּנָּחֵמוּ.
הִנֵּה זֶה גִּבּוֹר. זֶה צַדִּיק. זֶה מְשׁוּחַ אֱלֹהַּ
לֹא לְהָצֵר וּלְהָצִיק. לֹא לְחָמָס שָׁלַף חֶרֶב.
אַךְ לַחֲסוֹת וּלְהָגֵן. לְהוֹשִׁיעַ עֲנִיֵּי אָרֶץ.
לְשַׁבֵּר יַד עָרִיצִים. מַסְגֵּר אֲסִירִים לְפַתֵּחַ
זֶה מָגֵן דָּוִד. זֶה יְסוֹדָתוֹ עֲלֵי חָלֶד.
וְעַל כֹּל עֹז לְעַמּוֹ מִבְטַח יְשֻׁרוּן אֱלֹהִים שָׂמָהוּ.
לִרְבוֹת עָצְמָה לְאֵין אוֹנִים. לִהְיוֹת לְמִשְׁעָן לָמוֹ.

מִקְנֵה גֶבֶל גַּנָּן דָּוִד אִישׁ חָיִל

חוֹמָה הָיְתָה לָמוֹ יוֹמָם וָלַיִל

עַד גַּם אַחַת מֵעֶדְרוֹ לֹא נִפְקָדָה ·

וְהָאִישׁ רַע מַעֲלָלִים הֵעִיט בִּגְמוּלָהוּ

נָתַן דֹּפִי בְּדָוִד, נִלְעַב בִּמְלַאכְתּוֹ · —

אַךְ עַל קָדְקֳדוֹ אַשְׁמָתוֹ יָרְדָה ·

לֹא־כֵן נֶפֶשׁ צַדִּיק. בְּרָכָה יַשְׁפִּיעַ

גּוֹמֵל חֶסֶד לְשׂוֹנְאָיו. רְעֵבִים יַשְׂבִּיעַ.

יָצַר בִּמְצוּקָם וְיָחִישׁ עֵזֶר לָמוֹ ·

עַל־כֵּן בְּטוּב צַדִּיקִים קִרְיָה שָׂמֵחַת

וּמִבֵּית רְשָׁעִים רָעָה לֹא נִסַּחַת

יֹאבַד חֵילָם. כְּקוֹץ מֻנָּד כֻּלָּמוֹ ·

מַה תְּנֻאָה יְלוּד אִשָּׁה חוֹטֵא וּבַעַר?
הֲלֹא הַכְּלֵם יַכְלִימוּךָ חַיְתוֹ יַעַר׃
אֲרִי טוֹרֵף וְדֹב שַׁכּוּל טוֹבָה יַכִּירוּ׃
מְגַדְּלָם מִנֹּעַר מַמְצִיא מָזוֹן לָמוֹ
שְׁלֵמִים הֵם אִתָּם, וְשֵׁן לֹא יְשַׁלְּחוּ בָמוֹ
וּרְשָׁעִים מְכַזְּבֵי טוֹבָה, בְּרִית יָפִירוּ׃

זֶה דָוִד זֶה חֶלְדּוֹ, חִנָּם יִשְׂטְמוּהוּ,
רָעָה תַּחַת טוֹבָה רַבִּים יְשַׁלְּמוּהוּ
אַף יוֹשְׁבֵי קְעִילָה עָלָיו רַע זָמָמוּ׃
אֲשֶׁר פָּדָם מִנִּי צָר בְּהָצֵק לָמוֹ פְּלֶשֶׁת
לוּלֵא אֵל הוֹדִיעוֹ, נִלְכַּד בָּרֶשֶׁת
לְהַסְגִּירוֹ בְּיַד אוֹיְבוֹ בְּלִבָּם שָׂמוּ׃

שיר שביעי

משיב רעה תחת טובה
לא תמוש רעה מביתו

מַעְיָן נִרְפָּשׂ מְקוֹר מָשְׁחָת לֵב רָשָׁע
שַׁח גַּבְהוּת אָדָם נִטְבַּע בְּיוֵן פֶּשַׁע
מִבְּהֵמוֹת אֶרֶץ מְאֹד יִמַּךְ עֶרְכֵּהוּ.
אֵלֶּה בְּגוֹמְלֵי טוּבָם לֹא יִמְעֲלוּ מַעַל
יָדַע שׁוֹר קוֹנוֹ וַחֲמוֹר אֵבוּס בְּעַל
חֵד בּוֹגֵד בְּאִישׁ חַסְדּוֹ. רָעָה יִגְמְלֵהוּ.

לְמַעַן דָּוִד אֲרוֹנֵיהֶם כִּי נִכְבָּד בָּאָרֶץ,
וַיְהִי הַיּוֹם וַיֵּשֶׁב דָּוִד לְבַדּוֹ בַּיַּעַר
מְנַגֵּן עֲלֵי נֵבֶל וְכִנּוֹר עֲלֵי הִגָּיוֹן סֶלָה.
וְהִנֵּה קוֹל קוֹרֵא בְּאָזְנָיו, עוֹרְרֵהוּ וַיֹּאמַר:
„עוּרָה נָא בֶּן יִשַׁי! קוּם דָּוִד בְּרֹאשׁ חֵילֶךָ!
„בָּא פְקוּדָתְךָ, מוֹעֵד צֵאתְךָ לְיֵשַׁע עַם אֱלֹהַ,
„הֵן לְזֹאת נוֹסַדְתָּ, עַל־כֵּן מְשָׁחֲךָ אֱלֹהֶיךָ.
„צָרֵי יְהוּדָה קָמוּ, פְּלִשְׁתִּים לִקְרָב נִגָּשׁוּ,
„יוֹשְׁבֵי קְעִילָה בַּצָּר, יָצִיק לָמוֹ אוֹיְבֵמוֹ,
„יָשֹׁסּוּ גָּרְנוֹתָם, וַעֲמַל כַּפָּם יְבַלֵּעוּ.
„פֵּרְשׂוּ מְצוּקִים יְדֵיהֶם, קָרְאוּ אֲחֵיהֶם לְעֵזֶר.
„קוּם דָּוִד וְגִבּוֹרֶיךָ, מְשִׁיחַ אֱלֹהִים קוּמָה!
„הָבָה לָמוֹ עֶזְרַת מִצָּר, פַּלֵּט עַמֶּךָ!"

וְשָׁרֶשְׁךָ מֵאֶרֶץ חַיִּים סֶלָה׃
וְיִרְאוּ צַדִּיקִים וְיִירָאוּ
וְעָלָיו יִשְׂחָקוּ׃
הִנֵּה הַגֶּבֶר לֹא יָשִׂים אֱלֹהִים מָעוּזּוֹ
וַיִּבְטַח בְּרֹב עָשְׁרוֹ
יָעֹז בְּהַוָּתוֹ׃
וַאֲנִי ׀ כְּזַיִת רַעֲנָן בְּבֵית אֱלֹהִים
בָּטַחְתִּי בְחֶסֶד־אֱלֹהִים עוֹלָם וָעֶד׃
אוֹדְךָ לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ
וַאֲקַוֶּה שִׁמְךָ כִי־טוֹב
נֶגֶד חֲסִידֶיךָ׃

וַיְהִי דָוִד וַאֲנָשָׁיו חוֹנִים בְּיַעַר חֶרֶת.
הָלוֹךְ וָשׁוֹב הִתְפַּשְּׁטוּ אַנְשֵׁי חֵילוֹ אֶל נֶגֶב
אֶרֶץ יְהוּדָה וַיָּתוּרוּ סָבִיב בְּכָל עָרֶיהָ
וַיִּשְׁאֲלוּ אֹכֶל לָמוֹ. וּבְתַחֲנוּנִים יְדַבֵּרוּ.
וְיוֹשְׁבֵי הֶעָרִים אֵלֶּה נִמְלְאוּ אִתָּם חֶסֶד

„אַךְ שֶׁפֶךְ דַּם מְשָׁרְתַי עַל בֵּית שָׁאוּל אֶפְקֹדָה,
„וְיִמַּח שֵׁם דּוֹאֵג, מֵאֶרֶץ חַיִּים אֲשָׁרְשֵׁהוּ.״

וַיִּנָּחֵם דָּוִד וַיָּקָם מֵעַל הָאָרֶץ
וַתְּחַיֵּהוּ רוּחַ, וַיִּקַּח כְּלֵי הַזֶּמֶר
וְעַל דּוֹאֵג הָאֲדוֹמִי שִׁיר מַשְׂכִּיל שָׁר הַמְנַצֵּחַ:
*) מַה־תִּתְהַלֵּל בְּרָעָה הַגִּבּוֹר
חֶסֶד אֵל כָּל־הַיּוֹם:
הַוּוֹת תַּחְשֹׁב לְשׁוֹנֶךָ
כְּתַעַר מְלֻטָּשׁ עֹשֵׂה רְמִיָּה:
אָהַבְתָּ רָע מִטּוֹב
שֶׁקֶר ׀ מִדַּבֵּר צֶדֶק סֶלָה:
אָהַבְתָּ כָל־דִּבְרֵי־בָלַע
לְשׁוֹן מִרְמָה:
גַּם־אֵל יִתָּצְךָ לָנֶצַח
יַחְתְּךָ וְיִסָּחֲךָ מֵאֹהֶל

*) תהלים נ״ב

כָּרַע נָפַל אַרְצָה. נָשָׂא כַּפָּיו שָׁמַיְמָה
וַיֹּאמַר: „שַׁחוֹתִי אֱלֹהִים. מַה מְּאֹד שַׁחוֹתִי,
„גָּדוֹל כַּיָּם שִׁבְרִי, אוֹי מִי יִרְפָּאֵנִי!
„נֶהֶרְגוּ כֹּהֲנֵי יְיָ, בְּאַשְׁמָתִי נֶהֱרָגוּ
„הֵן אָנֹכִי חָטָאתִי, אָנֹכִי הֶעֱוֵיתִי.
„שִׁקַּרְתִּי לַכֹּהֵן, וְלֶחֶם קֹדֶשׁ אָכָלְתִּי
„הוֹאֵל וְהִדְכָּאֵנִי, הָתֵר יָדְךָ בִּצְּעָנִי.
„וְאֵלֶּה הַקְּדוֹשִׁים מֶה עָשׂוּ. כִּי כֻּם אֻנְּפַת
„וַתְּשַׁלְּחֵם כֻּלָּמוֹ כְּצֹאן הֲרֵגָה לְבֵית מִטְבָּחַ." —
וְהִנֵּה קוֹל אֱלֹהִים קוֹרֵא בְּאָזְנָיו וַיְנַחֲמֵהוּ:
„דְּמֵה בְּנִי דָוִד דְּמֵה. מְנַע קוֹלְךָ מִבֶּכִי.
„נְקִית מִדַּם כֹּהֲנַי. לֹא אַתָּה סִבּוֹת.
„אֵלֶּה אֲנִי פָּעַלְתִּי, מִפִּי זֹאת נִגְזָרָה.
„הֵן עַתָּה עֲוֹן בֵּית עֵלִי בִּדְמֵיהֶם רֻחָצוּ.
„וּבְךָ אֵין אַשְׁמָה לֶחֶם קָדְשִׁי כִּי אָכָלְתָּ.
„כִּי לְךָ יָאָתָה. אַתְּ נִשְׁבַּעְתִּי וְלֹא נִחַמְתִּי
„אַתָּה כֹהֵן לְעוֹלָם. עַל דִּבְרָתִי מַלְכִּי צֶדֶק.

וְכִי נָתַן לוֹ הַכֹּהֵן לֶחֶם קֹדֶשׁ וְחֶרֶב,
וַיַּהֲרוֹג שָׁאוּל כֹּהֲנֵי נוֹב וְהֶחֱרִים עִיר הַקֹּדֶשׁ׃

כְּאוּד מֻצָּל מֵאֵשׁ בֵּן אֶחָד לַאֲחִימֶלֶךְ
בֶּן אֲחִיטוּב הַכֹּהֵן נִמְלַט מֵהֲרוּגֵי חָרֶב
וַיִּבְרַח אֶל דָּוִד, וְאֵפוֹד הוֹרִיד בְּיָדֵהוּ׃
וְשֵׁם הַפָּלִיט אֶבְיָתָר. הוּא גָּלָה אֹזֶן
דָּוִד, כִּי הָרַג שָׁאוּל אֶת כֹּהֲנֵי אֱלֹהָ,
וַיִּשָּׂא דָוִד קוֹל נְהִי וְעֵינָיו נָזְלוּ דֶמַע.
וַיֹּאמֶר אֶל אֶבְיָתָר: אוֹיָה לִי! יָדַעְתִּי
בַּיּוֹם הַהוּא כִּי שָׁם דּוֹאֵג אִישׁ הָרֶשַׁע
כִּי הַגֵּד יַגִּיד לְשָׁאוּל. אוֹי לִי כִּי חָטָאתִי!
אָנֹכִי סַבּוֹתִי בְּכָל נַפְשׁוֹת בֵּית אָבִיךָ׃
שְׁבָה אִתִּי אַל תִּירָא, עִמִּי אַתָּה מִשְׁמֶרֶת.
כִּי אֲשֶׁר יְבַקֵּשׁ אֶת נַפְשִׁי יְבַקֵּשׁ אֶת נַפְשֶׁךָ׃
וַיֵּלֶךְ דָּוִד הַחֲרְדָה וַיֵּבְךְּ בַּסָּתֶר׃

ואני ואנשי הולכים לתור מנוחה לנו.
ישבו נא אבי ואמי תחת צל שבטך
עד אשר ידע ארע מה יעשה לי אלהי·
וברח למו כי נצר כי נעמך תיתת
אם משפחתנו רות מואביה אשת בעז·"
וינחם פני מלך מואב, וימצאו חסד.
וכל ימי היות דוד במצודה שמה ישבו.
ואחרי זאת לא ידענו מה היה למו. —
וגד הנביא בא אל דוד בשם יי אלהי
ויאמר: לא תשב במצודה, לך ובאת
ארץ יהודה. ויבא דוד יער חרת. —
וישמע שאול כי דוד ואנשיו שבו
אל ארצו, וכי נודעים הכה בארץ.
ויירא מאד, וישם בלבו ללחום במו.
אז הגיד דואג האדומי לשאול המלך
כי בא דוד נבה אל בית אחימלך.

רֶשֶׁת ׀ הֵכִינוּ לִפְעָמַי
כָּפַף נַפְשִׁי כָּרוּ לְפָנַי שִׁיחָה
נָפְלוּ בְתוֹכָהּ סֶלָה׃
נָכוֹן לִבִּי אֱלֹהִים נָכוֹן לִבִּי
אָשִׁירָה וַאֲזַמֵּרָה׃
עוּרָה כְבוֹדִי עוּרָה הַנֵּבֶל וְכִנּוֹר
אָעִירָה שָׁחַר׃
אוֹדְךָ בָעַמִּים ׀ אֲדֹנָי
אֲזַמֶּרְךָ בַּלְאֻמִּים׃
כִּי גָדוֹל עַד שָׁמַיִם חַסְדֶּךָ
וְעַד־שְׁחָקִים אֲמִתֶּךָ׃
רוּמָה עַל־שָׁמַיִם אֱלֹהִים
עַל כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדֶךָ׃

מִשָּׁם הָלַךְ דָּוִד מִצְפֵּה מוֹאָב, וַיֹּאמֶר אֶל מֶלֶךְ מוֹאָב: „אָבִי וְאִמִּי אֵלֶיךָ בָּאוּ מֵאֶרֶץ יְהוּדָה, פְּלֵטִים מִפְּנֵי שָׁאוּל הַמֶּלֶךְ.

אַל־תַּשְׁחֵת לְדָוִד מִכְתָּם נגן הַמְנַצֵּחַ׃

*) חָנֵּנִי אֱלֹהִים ׀ חָנֵּנִי

כִּי בְךָ חָסָיָה נַפְשִׁי

וּבְצֵל־כְּנָפֶיךָ אֶחְסֶה

עַד־יַעֲבֹר הַוּוֹת׃

אֶקְרָא לֵאלֹהִים עֶלְיוֹן

לָאֵל גֹּמֵר עָלָי׃

יִשְׁלַח מִשָּׁמַיִם ׀ וְיוֹשִׁיעֵנִי

חֵרֵף שֹׁאֲפִי סֶלָה

יִשְׁלַח אֱלֹהִים חַסְדּוֹ וַאֲמִתּוֹ׃

נַפְשִׁי ׀ בְּתוֹךְ לְבָאִם אֶשְׁכְּבָה

לֹהֲטִים בְּנֵי אָדָם

שִׁנֵּיהֶם חֲנִית וְחִצִּים

וּלְשׁוֹנָם חֶרֶב חַדָּה׃

רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים

עַל כָּל־הָאָרֶץ כְּבוֹדֶךָ׃

---

*) תהלים נ״ז

כִּי שָׁם הִתְקַבְּצוּ אֵלָיו אַנְשֵׁי מָרֵי נֶפֶשׁ
אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ מוֹשְׁבוֹתָם צַר וּמָצוֹק מְצָאָמוֹ,
וַיֵּדְעוּ כִּי אֱלֹהִים עִם דָּוִד וַיָּבוֹאוּ
לְהִתְנַחֵם בּוֹ וְלִהְיוֹת לָמוֹ אֹמֶץ בִּרְכַּיִם׃
וַיְהִי מִסְפָּרָם אַרְבַּע מֵאוֹת שׁוֹלְפֵי חֶרֶב
וַיְשִׂימוּהוּ עֲלֵיהֶם לְשָׂר, וְאֶל מִשְׁמַעְתּוֹ סָרוּ.
וְהָיְתָה זֹאת רֵאשִׁית מֶמְשַׁלְתּוֹ, מַמְלֶכֶת צֶמַח
עַל זֶרַע קֹדֶשׁ בְּאַדְמַת חֹל בְּאֶרֶץ לֹא לָמוֹ׃ —
וְאֶחָיו בְּקֶרֶב הַמַּחֲנֶה, וְהֵם רָאשֵׁי הֶחָיִל׃ —
וּכְנָם יָגוֹן וַאֲנָחָה. וְסָרָה מֶנּוּ עַצֶּבֶת
סָמַךְ לִבּוֹ בֵּאלֹהָיו, בּוֹ נַפְשׁוֹ חָסָיָה
כִּי לֹא יַעַזְבֵהוּ. לֹא יִטְּשֵׁהוּ לָנֶצַח.
וַיָּקָם בַּחֲצוֹת לַיְלָה, וַיִּקַּח כְּלִי זֶמֶר,
הֵעִיר הַנֵּבֶל וְכִנּוֹר, הֵעִיר הַשַּׁחַר,
וְהָיָה כְּנַגֵּן הַמְנַגֵּן וְנָחָה עָלָיו רוּחַ,
וַיְזַמֵּר מִזְמוֹרָיו לְהוֹדוֹת לְעֶלְיוֹן חַסְדֵּהוּ,
וּבַמְּעָרָה בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי שָׁאוּל הַמֶּלֶךְ׃

ואני זאת לכם אתנה. כי תגמלו לי חסד.
אביעה לכם רוחי. שכל טוב ולקח.
סם חיים! מי בקש סם חיים? יגיש הנה.
לכו ואלמדכם מה נעים בחיי חלד." —
ויקח את כנורו וישר שיר לכיר.
היא שירת אברכה בכל עת. מלאת השכל ודעת.
הלא היא כתובה בספר תהלות לדוד המלך. —

ויברח דוד משם וימלט וילך
אל מערת עדלם. הנה בגבול אדום נגבה
לגבול מטה בני יהודה. בשפלה לארץ
מערה רחבת ידים ולמתחבאים סתר.
וירדו אליו אחיו וכל בית אביו שמה.
כי יראו מחמת שאול לשבת בית לחם.
ותהי משפחתו עמו וינחמו איש לרעהו. —
במערה זאת החל קרן דוד לצמוח.
בענותו ירום אביון ויעש לו חיל.

עַל כִּי פֵּאֲרוּךְ בְּנוֹת עַמְּךָ חָרַד לִבֶּךָ,
וּבְאֶרֶץ זָרִים חַיֶּיךָ תְּלוּאִים מִנֶּגֶד. —
לַהֲלֹךְ נֶגֶד הַחַיִּים מַה לֶּעָנִי יוֹדֵעַ?
עַתָּה פָּנָה לִרְאוֹת חָכְמָה וְהוֹלֵלוֹת וְסֶכֶל
הִתְהוֹלֵל אַךְ לְעֵינֵיהֶם, וְלִבּוֹ צָפַן דַּעַת,
שִׁנָּה אֶת טַעְמוֹ, וַיִּתָו עַל דַּלְתוֹת הַשַּׁעַר
לֹא אֲמָרִים רֵקִים כִּי אִם כְּתַב יֹשֶׁר וָצֶדֶק,
וְכֹה אָמַר:

„מַה לָּכֶם תֶּחֶרְדוּ נְסִיכֵי אָרֶץ?
„מִפְּנֵי מַה תִּירָאוּ, אֲנִי עָנִי וְגוֵֹעַ?
„לֹא אֶתְאַו לְכִסְאֲכֶם, וַעֲטֶרוֹת רָאשֵׁיכֶם לֹא חָפָצְתִּי.
„אַךְ הֶבֶל כָּל אָדָם, וַחֲמוּדוֹ כָּעָשׁ תַּמֵּס.
„אַף רוֹזְנִים מִשְׂחָק לִי, וּמְלָכִים לִי לְקֶלֶס.
„לֹא חֶרֶב מִלְחָמָה לִגְבוּלֵיכֶם הֵבֵאתִי.
„לֹא אֶשְׂגַּב מִכֶּם עִיר וּמִבְצָר, שָׂדֶה וָכֶרֶם.
„לֹא אָמַר לָכֶם הָבוּ, מִכֹּחֲכֶם שִׁחֲדוּ.
„רַק מָנוֹחַ תְּנוּ לְכַף רַגְלִי, וְגַם אַתֶּם נוּחוּ.

לְמַעַן הָקִים דְּבַר גָּלְיַת. אֲשֶׁר פִּיו הִכְשִׁילֵהוּ
לֵאמֹר: אִם אַתֶּם תְּבִינִי׳ עַבְדֵיכֶם נָתְנוּ׳ —
וַיָּשֶׂם דָּוִד בִּלְבוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וַיִּרָא וַיֵּחַת מִפְּנֵי אָכִישׁ הַמֶּלֶךְ
וַיְשַׁנּוֹ אֶת טַעְמוֹ וַיִּתְהוֹלֵל לְעֵינֵימוֹ.
וְהוֹרִיד רִירוֹ אֶל זְקָנוֹ כְּאִישׁ חֲסַר דַּעַת.
וַיְתָו בְּיָדוֹ לִפְנֵיהֶם עַל דַּלְתוֹת הַשַּׁעַר.
וַיֹּאמֶר אָכִישׁ אֶל עֲבָדָיו: לָמָּה תְּבִיאוּ
אֵלַי אִישׁ מִשְׁתַּגֵּעַ? חֲסַר מְשֻׁגָּעִים אָנִי.
כִּי הֲבֵאתֶם אֶת עִבְרִי זֶה עָלַי לְהִשְׁתַּגֵּעַ?
הֲזֶה יָבוֹא אֶל בֵּיתִי? — וַיְגָרְשֵׁהוּ וַיֵּלֵךְ. —

חֶלְדְּךָ דָּוִד וְהַלָּאוֹתֶיךָ מַה נִּפְלָאוּ!
הֵן גּוֹרָלְךָ לְמוֹקֵשׁ לָךְ. וְתָשִׁיתָ לְאֶבֶן נֶגֶף.
הוֹסַפְתָּ דַּעַת הוֹסַפְתָּ מַכְאוֹב וָנֶגַע
קָלוֹן שָׂבַעְתָּ מִכָּבוֹד. בּוֹ מִתְפָּאֶרֶת.
עַל כִּי נוֹרָאוֹת עָשְׂתָה יְמִינְךָ תִּרְדֹּף מֶלֶךְ.

יָדַעְתִּי כִּי מָהִיר אַתָּה מְאֹד בִּמְלַאכְתֶּךָ.
לְךָ זְרוֹעַ עִם גְּבוּרָה, לְךָ פִּי שְׁנַיִם בָּרוּחַ,
וְעַתָּה עֲמוֹד וְאֶשְׁמְעָה עֲצַת חֲכָמַי מַה יִּיעָצוּנִי.
וַיִּפֶן הַמֶּלֶךְ אֶל יוֹעֲצָיו וַיֹּאמֶר לָמוֹ:
„זִבְחֵי שְׁלָמִים עָלַי, תּוֹדוֹת לְרָגוֹן אֱלֹהֵינוּ.
„הִנֵּה זֶה אִישׁ מְהֻלָּל, אִישׁ מוֹפֵת וָפֶלֶא
„נִבְאַשׁ בְּעַמּוֹ, מָאַס בְּזֶרַע יַעֲקֹב וַיַּעַזְבֵהוּ.
„וּבָא לַחֲסוֹת בְּצֵל כְּנָפַי, בְּאַרְצִי לְהִסְתַּפֵּחַ.
„הָבָה וּנְקַבְּלֵהוּ, כִּי אֵין כָּמוֹהוּ בָּאָרֶץ.״
וַיַּעֲנוּ לוֹ אֲנָשָׁיו: „חָלִילָה לְךָ הַמֶּלֶךְ!
„הֲלֹא זֶה דָּוִד הָעִבְרִי מֶלֶךְ הָאָרֶץ.
„הִנֵּה הוּא הִכָּה אֶת גָּלְיַת גִּבּוֹר עַמֵּנוּ,
„וְעָלָיו הַנָּשִׁים הַמְשַׂחֲקוֹת בְּשִׁיר תְּעַנֶּינָה:
„ „הִכָּה שָׁאוּל בַּאֲלָפָיו וְדָוִד בְּרִבְבֹאתָיִם.״
„אֶרֶץ יְהוּדָה לוֹ הִיא, בִּישֻׁרוּן מֶמְשַׁלְתֵּהוּ.
„אַךְ עָרוּם יַעֲרִים, בָּא לִרְאוֹת עֶרְוַת הָאָרֶץ.
„לְשׁוּב מִבְּצָרֵינוּ וּלְמַס עוֹבֵד יְשִׂימֵנוּ.

אמצא נא חן בעיניך. תעשה עמי חסד
כחסד אשר עשה בימי קדם אבימלך
עם אברהם מקור חצבי. אשר חננו ויאמר:
הנה ארצי לפניך. בטוב בעיניך שבת.
זכרה לי הברית אשר כרתו בבאר שבע.
עד הוא האשל שם יחד שניהם נשבעו.
אף את בריתו עם יצחק בלכתו אליו גררה
כרתו יחדו נישבע איש אל רעהו.
ועתה דרך נא בעקבותיהם. אדני המלך!
הן לי מחסה בארצך. ואהיה לך לעבד
נאמן ותמים. ושלום מלכותך תמיד אדרושה.
או אם בטוח יבטח בי לבך. ספחני
אל אחת הפקודות. אם למרעה ועדר.
אם בלהקת המגנים. אם ביוצאי צבא וחיל.
ולכל אשר תפקדני יש לאל ידי לשרתך.
ובכל כחי אעבדך. ולמשמעתך אסירה.״
ויען אכיש: לשמע און שמעך שמעתי.

וַיֵּלֶךְ עָיֵף וְיָגֵעַ וְצָמֵא לַמָּיִם

לָנוּד וְלָנוּעַ בְּאַרְצוֹת זָרִים עוֹזְבֵי אֱלֹהַּ

בֵּין אוֹיְבֵי עַמּוֹ לְבַקֵּשׁ מִפְלָט וּמָנוֹחַ,

אֲהָהּ! אֲשֶׁר מֶלֶךְ יְשֻׁרוּן יְשַׂטְּמֵהוּ וַיְמָרֲרֵהוּ

בֵּין מַלְכֵי נֵכָר אֵיךְ יִמְצָא מָנוֹס וָסֵתֶר! —

כֵּן סַרְעַפֵּי דָוִד וְרַעְיוֹנָיו הִבְהִילוּהוּ:

בְּבָרְחוֹ מִנֹּב, וּבְאַמְתַּחְתּוֹ מְעַט לֶחֶם קֹדֶשׁ

יָבֵשׁ נִקֻּדִים, לִשְׂבֹּעַ יוֹם אוֹ יוֹמַיִם,

וְחֶרֶב גָּלְיַת עַל יְרֵכוֹ, וֵאלֹהָיו בְּלִבֵּהוּ:

מִן הַמֵּצַר קָרָא יָהּ, וּבַמֶּרְחָב עָנָהוּ. —

וְדָוִד בָּרַח מִנֹּב בַּיּוֹם הַהוּא וַיֵּלֶךְ

לָגוּר בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים וַיָּבֹא אֶל אֲבִימֶלֶךְ

הוּא אָכִישׁ מֶלֶךְ גַּת, וַיְבַקְשֵׁהוּ וַיֹּאמַר:

„אֲנִי בֶן יִשַׁי מִפְּנֵי שָׁאוּל גְּבִירִי בָּרַחְתִּי,

„עָלָה עָלַי רוּחַ מוֹשֵׁל עַל אֵין חֵטְא וָאָוֶן

„וְעָזַבְתִּי אֶת אַרְצִי וָאָבוֹא לַחֲסוֹת בְּצֵל שִׁבְטְךָ.

יִשְׁלָיו אֹהָלִים לְשׁוֹדְדִים. מַרְגִּיז אֵל בּוֹטֵחַ
עַרְיָן עַל מִטָּתוֹ סְרוּחַ. יִשְׁכַּב וְאֵין פַּחַד
יָקוּם וְיֹאכַל לְמַעֲדַנָּיו. שֻׁלְחָנוֹ מָלֵא דֶשֶׁן.
וְאִישׁ צַדִּיק פְּאֵר מַעֲלָלִים וּכְלִיל הַדְרַת נֶפֶשׁ
נָס מִפְּנֵי רוֹדֵף לְמַלֵּט חַיָּתוֹ מֵעֲבוֹר בַּשָּׁלַח.
בַּבֹּקֶר קָם וְחָרֵד. יִשְׂבַּע נְדוּדִים עֲדֵי נָשֶׁף.
נִדָּח מֵאֶרֶץ מוֹלַדְתּוֹ. אֲשֶׁר בְּעֹז יְמִין יֵשַׁע
עָשָׂה לָהּ נִפְלָאוֹת. נַךְ אָחוֹר צָרֶיהָ.
יַעֲזוֹב בֵּית אָבִיו וְרֵעָיו. יָמוּשׁ אֵשֶׁת חֵיקֵהוּ.
בּוֹרֵחַ מֵאִישׁ אֲשֶׁר בִּנְעִים כִּנּוֹרוֹ הִבְרִיחַ
מִמֶּנּוּ רוּחַ אֱלֹהִים רָעָה כִּי תְבַעֲתֵהוּ.
מֶלֶךְ בְּכָל כֹּחוֹ עֲבָדָהוּ. גָּרוֹשׁ יְגָרְשֵׁהוּ
מֵהִסְתַּפֵּחַ בְּנַחֲלַת יְיָ אַדְמַת קֹדֶשׁ

דָּלְפוּ עֵינֵי אֹבֵד וְנַפְשׁוֹ כָּחֲלָה
„אוֹי לִי! בְּאֶרֶץ זָרִים מִפְלָט אֲיַחֵלָה!" —
וְהִנֵּה תַּנְחוּמוֹת אֵל רוּחוֹ הִבְלִיגָה:
„אַל תִּירָא רָעִ, עִמְּךָ בְּצָרָה הִנֵּנִי
„גַּם בְּגֵיא צַלְמָוֶת שָׁמָּה תִּמְצָאֵנִי,
„שִׁבְטִי וּמִשְׁעַנְתִּי עִמְּךָ אַצִּיגָה."

גַּם בְּאֶרֶץ גְּזֵרָה יַד בֶּן יִשַׁי רָמָה
יָקָרוּ וְהוֹדוּ עִמּוֹ בַּאֲשֶׁר הוּא שָׁמָּה
לְרֹאשׁ וְקָצִין שָׂמוּהוּ גִּבּוֹרֵי חָיִל.
נָבִיא כֹּהֵן וְאֵפוֹד אֵלָיו נָהָרוּ
בֵּית אָבִיו וְרֵעָיו לִרְאוֹתוֹ מָהֵרוּ
אֵל לִמְשִׁיחוֹ הִגִּיהַּ חֶשְׁכַּת לָיִל.

אל תבכו למת אל תגודו ליורד שחת.
כאין שמחה ואין עצב על עפר נחת.
בכו בכה להולך. באדמת זר אורח.
ינוס לפני רודף ברגל מועדת
ולא ידע לראות עוד ארץ מולדת
מחכמת מושל ועם אפו כי ברח.

גם דוד מגבעה ביום שמחת חדש
בא מפני שאול נבה עיר הקדש
שם ידעו ערכו ולקראתו הרדו.
לנרדף תגם טוב וחסד גמלו.
אהה! בדם נפשותם על צדיק חמלו! —
משם לאדמת נכר פעמיו נדדו.

שיר ששי

גם כי אלך בגיא צלמות
לא אירא רע
כי אתה עמדי

בְּמֵתִים חָפְשִׁי כַּחֲלָלִים שׁוֹכְבֵי קֶבֶר
לֹא יִפָּקְדוּ לֹא יַעֲלוּ עַל לֵב גֶּבֶר
כֵּן מַרְחִיק נָדוֹד בְּאֶרֶץ לֹא לוֹ יָנוּעַ.
חֲדַל אוֹהֵב וָרֵעַ כָּל הַיּוֹם שָׁחוֹחַ
אֵין נִחֵם בַּצָּר אֵין מִי יְאַמֵּץ כֹּחַ
לְעֵין מוֹצְאוֹ לֹא נִכַּר דַּל לִפְנֵי שׁוֹעַ.

ניר דוד

מחברת שניה

כולל

חמשה שירים

מנוס דוד מנוב עיר הכהנים

עד פשטו בגדוד בשדה פלשתים·

נ׳ר דוד

שירי תפארת ועטרת הוד לגאון עוזנו, רוח אפינו
משיח אלהי יעקב. נעים זמירות ישראל
ומופת לכל יראי אלהים

דוד בן ישי מלך ישראל

ע"ה נ"ע.

מספרים נפלאות חייו, יראת אלהיו,
ועזוז גבורותיו ונגינותיו,

בעשרים שירים

מאת

שלום הכהן.

NIR DAVID

WIEN, 1834
Bey ANTON Edlen v. SCHMID,
kaiserl. königl. privil. Buchdrucker und Buchhändler.

H. Wingate
Pr.? May. 1830